

Broliai ir sesės šauliai, žurnalo „Trinitas“ skaitytojai,

Pirmiausia norėčiau pasveikinti Šaulių sąjungą gražios šventės proga.

Mane šaulio vardas lydi visą gyvenimą, visą kūrybinį gyvenimą. Kurdamas filmus apie partizanus labai dažnai girdžiu minint šio laisvės kovotojų judėjimo ištakas – priklausymą Šaulių sąjungai. Ši priklausomybė vėliau atvedė į partizanų gretas ar nukreipė į kitas svarbias Lietuvos valstybės gynimo veiklas. Taigi matosi, kad

organizacija davė vaisių – išugdė žmonių kartą, kuri sovietų okupacijos akivaizdoje nepabūgo ir išdrįso pasakyti ne, skirtingai nei valdžios žmonės, ir užėmė kitokią poziciją.

Kaip yra šiais laikais. Ir ko galima būtų šauliams linkėti? Nesu labai gerai žinantis, kaip šaulių organizacija veikia dabar, todėl išsakyčiau tokį palinkėjimą: kurkime gražią Lietuvą! Lietuvos valdžia, kaip ir anais, taip ir šiais laikais labai mažai, per mažai, nedovanotinai mažai veikia, kad Lietuvoje augtų kitoks jaunimas. O juk tai galima daryti ne tik per miegančią švietimo sistemą, ne tik per patyčių ir padugnių kultūrą tiražuojančią Kultūros ministeriją. Galima ir partizaniškai, – kurti ir ginti Lietuvą ir be valdžios, ir be ministerijų – kuriant parodas, renginius, netgi mažo biudžeto filmus, patriotinius, kovinius – tokius kaip kažkada seniai sukurtas „Tadas Blinda“. Kodėl iki šiol neturime vaidybinių filmų apie partizanus ir šaulius, apie nepriklausomybės kovas su bermontininkais? Tokie filmai turėtų aukso kainą, juos jaunimas galėtų pasižiūrėti kiekvieną Vasario 16-ąją ar Kovo 11-ąją.

Yra daug klausimų, į kuriuos aš neturiu atsakymų, bet noriu palinkėti, kad mes liktume kartu su savo valstybe, nepaisant ministerijų valdžiažmogių neveiklumo, ir darytume kažką bendromis pastangomis, kad toks jaunimas vėl užaugtų. Ir visi neišvažiuotume iš Lietuvos. O jei laikinai išvažiuotume, tai jaustumė priedermę padėti Lietuvai sveikti, o atsitikus blogiems laikams ginti savo Tėvynę ir fiziškai. O neatsitikus tokiems vis tiek remti ją, puoselėti, palaikyti, ugdyti. Tai yra bendras visų mūsų reikalas. Jeigu dar kada nors ir valstybė numatys prie to prisidėti – nufilmuoti paskutinius gyvus partizanus, kurių liko, mano žiniomis, mažiau negu 100, pradėti galvoti, apie ką bus rašoma vadovėliuose, kokios turėtų būti tautinės šventės, kaip jaunimas, pirmiausia šauliai, galėtų jas organizuoti – visa tai būtų labai gerai. Bet tokių laikų reikės palaukti, nes valstybė bręsta lėtai. ■

VYTAUTAS V. LANDSBERGIS

- 3 AR ĮMANOMA SUŠAULINTI LIETUVĄ?
- 6 ŠAULYS – TAUTOS KARYS:
NE VIEN KARIAUTI
- 10 PATRIOTIZMAS: SKIRTINGOS KARTOS
VIENYKIMĖS
- 11 VEIKIAME, O NE SNAUDŽIAME
- 12 DVGUBA ŠVENTĖ TAURAGĖJE
- 13 ŠAULYS KĘSTUTIS BAUŽA: „SAVO NAUJAS
PAREIGAS VERTINU KAIP ŠAULIŠKŲ
DARBŲ TĄSĄ“
- 14 ŽEMAITIJOS RINKTINĖ TURI NAUJĄ VADĄ
- 15 JULIUS SVIRUŠIS: „DARYTI VISKĄ, KAD
ŽEMAITIJOS ŠAULIŲ RINKTINĖ TAPTŲ
ŽEMAITIJOS LEGIONU“
- 17 PREZIDENTĖ APDOVANOJO SUVALKIJOS
JAUNUOSIUS ŠAULIUS – KONKURSO
NUGALĖTOJUS
- 18 PAGERBĖME KOVOTOJUS
UŽ LIETUVOS LAISVĘ
- 19 „SAJOS“ NAUJIENOS: NAUJA VALDŽIA,
NAUJI SENDRAUGIAI, NAUJA
STIPENDININKĖ
- 20 GEN. LTN. ARVYDAS POCIUS: „JAUNIEJI
ŠAULIAI – LIETUVOS ATEITIS“
- 21 VERTINGI IR ĮDOMŪS MOKYMAI
NAKTIS MOKYKLOJE
- 22 TRIGUBA JAUNŲJŲ ŠAULIŲ ŠVENTĖ
VISOS PAŽINTYS BUVO ITIN ĮDOMIOS
- 23 BAI SOGALIEČIŲ TALKA – TRUPINĖLIS
APLINKOS ŠVARAI
ŠAULIŠKOS PAMOKOS BENDRAUTI BE
PATYČIŲ
- 24 ĮSPŪDINGA DIENA
GALIMI KOLEGOS
- 25 TREČIAKART „KĘSTUTĖNŲ“ ŽYGYJE
PAVASARĮ KVIETĖM KELDAMI INKILUS
- 26 PATARIMAI KARO AKIVAIZDOJE, ARBA KĄ
DARYTI, KAI VIS TIEK BUS BLOGAI?
- 28 VISADOS PASIRUOŠĘ!
- 29 PATEKĘS Į NEEILINĘ SITUACIJĄ JAUNASIS
ŠAULYS NEPRAŽŪTŲ
- 30 LIETUVA, IŠKOVOJUSI LAISVĘ, ĮVERTINO
MŪSŲ SIEKIUS IR MŪSŲ DARBUS
- 32 PRANAS EIMUTIS ŽUVO GINDAMAS JAV
MISIJĄ
- 33 AKTYVI ŠAULIŲ BŪRININKĖ

AR ĮMANOMA SUŠAULINTI LIETUVĄ?

Politologas Vladimiras Laučius viename iš savo straipsnių yra rašęs, jog Lietuvoje dvi iš trijų valstybingumo dedamųjų – kultūra ir ekonomika – labai stipriai užgožia politinį dėmenį, kuris yra itin svarbus šalies egzistavimui. Žmonės nesuvokia savęs kaip piliečių, nebenori būti aktyvūs politinės bendruomenės nariai, taigi Lietuva po truputį galimai praranda buvimo pagrindą. Atsiremami į šį teiginį darykime prielaidą, kad galbūt Lietuvos sušaulinimas galėtų būti vienas iš galimų kelių siekiant politiškai aktyvių piliečių bendruomenės Lietuvoje?

Reali situacija

Pabandykime mintimis nuklysti į ne visai tolimą praeitį. Tarkim, Sąjūdžio laikus. Atsiribodami nuo itin giliamintiškų politinių teorijų, kurios aiškina politiškumo potvynius ir atoslūgius, galime drąsiai teigti, kad anuomet Lietuvos gyventojų politinis aktyvumas buvo pasiekęs apogėjų. Nebuvo nei vieno, kuriam nerūpėtų tai, kas dėjos Lietuvoje. Vieni peikė, kiti piktinosi, bet nebuvo abejingų. Žodžiu, buvome susidūrę su situacija, kai valstybės likimas buvo piliečių reikalas.

Žingsnis po žingsnio politikos arenon išėjo vidutinybės (didžioji dalis tų, kurie realiai kovojo, grįžo į savo kasdienybę, dar kiti prisitaikė ir įsitaisė neprastai apmokamas pareigybes). Bendras pilietinis reikalas išskydo, ir dabar politika tapatinama su Seimo rietenomis. Kad ji gali būti kitokia niekas nei neprisimena (savaiame supranta, nenorime pasakyti, kad tikroji politika yra tada, kai stovima prieš automatų vamzdžius).

Faktas lieka faktu – politikos supratimas šiuo metu yra nusususintas ir lėkštas. Ji tapatinama su visomis negatyviomis savybėmis. Politikas yra tapęs beveik niekšo atitikmeniu. Esant tokiai situacijai tampa itin lengva užsiimti manipuliatyviais politiniais žaidimėliais, kurti klaidingas

mitologijas ar vykdyti propagandines kampanijas. Pasi-duoti visam tam jovalui yra pavojinga.

Blaivėjimo kontekstas

Pabandykime pažvelgti atgal ir identifikuoti tuos momentus, kai Lietuva buvo natūraliai sušaulėjusi. Pirmiausia į galvą ateina 1990-ųjų pradžia ir dar keli metai po 1990-ųjų. Tada Lietuva buvo aktyvi ir plėtojant demokratiją, ir skatinant pilietiškumą, ir įtvirtinant pasirinktus siekius. Po poros metų griuvus Sovietų Sąjungai viskas pasikeitė ir po truputį nugrimzdo į „letargo miegą“.

2002-ieji – prezidento Rolando Pakso iškilimo ir kritimo metai. Lietuvos susipriešinimas ir tam tikra kova tarp skirtingus požiūrius turinčių pusių vėl išjudino prisnūdusią Lietuvos visuomenę. Nebuvo tokio, kuris neturėtų savo nuomonės (nebūtinai teisingos) apie vykstančius įvykius.

Ukrainos laisvėjimo istorija, prasidėjusi dar 2004-aisiais su pirmąja „Oranžine revoliucija“, nauja jėga prasiveržė šiemet. Stebint viešąją erdvę darosi aišku, kad prie Lietuvos gyventojų „aktyvinimo“ nemenkai prisideda ir nemokšiškas Rusijos informacinis karas. Ko vertas vien teiginys apie „neatpažintus, niekieno kariuomenei nepriklausančius žalius žmogeliukus“.

Tiesa, tam tikro sujudimo būta ir „Garliavos įvykių“, riausių prie Seimo metu, tačiau tai veikiau traktuotina kaip nekritiško proto savininkų manipuliavimo pasekmė.

Ukrainos įvykiai – proga sušaulėti?

Tuo metu, kai skaitysite šias eilutes, nuo šio teksto parašymo laiko bus prabėgę keliolika dienų, tad labai sunku prognozuoti, kokia bus situacija Ukrainoje. Ji ten keičiasi kasdien. Tačiau nepaisant to, Ukrainos įvykių esmė išlieka ta pati: šalies piliečiai pasipriešino sustabarėjusiai, nusikalstamai valstybę valdančiai nomenklatūrai. Dabar jie priešinasi kitos šalies okupacijai. Valstybės reikalai tapo kiekvieno piliečio interesu.

Suprantama, Ukrainos žmonės, ypač vakarinėje šalies dalyje gyvenantys ukrainiečiai, turi senas visuotinių kazokų susirinkimų (sečių) tradicijas, tačiau mes, lietuviai, turime ne ką menkesnes demokratijos tradicijas – mintyje turiu bajorų seimelius.

Kitaip tariant, abiem atvejais galima tarti, kad demokratijos „įdirbis“ maždaug vienodas. Tęsiant šią mintį, matyt, nebūtų didelė klaida teigti, kad laisvas ukrainiečių kazokas (arba turintis kazokišką mąstymą pilietis) pagal visuomeninės veiklos savybes yra beveik tiesiogiai tapatinamas su tikru, laisvu šauliu.

Ką tai galėtų reikšti?

Apsirūpinęs, laisvas ir suinteresuotas...

Pirmiausia tai reiškia paprastą dalyką – visada turime būti pasirengę gintis, nes tai yra bene esminė šaulio pareiga. Antra ne mažiau svarbesnė žinia – privalome būti pasirengę ginti savo orumą nuo visų, kas jį pamina. Ir, trečia, labai svarbu suvokti, kad tikras šaulys niekada nėra ir negali būti auka.

Šaulių sąjungos įkūrėjas Vladas Putvinskis–Pūtvis yra pasakęs, kad „šaulys yra tautos karys ir dvasios aristokratas“. Kitaip tariant, šaulys: a) nepasiduoda, visada kovoją; b) nesijaučia auka (aristokratiškumas yra savo vertės suvokimas, nesitaikstymas su niekinimu ir kt.).

Dabar grįžkime prie realybės. Aukos sindromas mūsųose nemenkai paplitęs ir, atrodo, sąmoningai skatinamas: pašalpos, išmokos, lengvatos ir panašūs dalykai po truputį, bet užtikrintai formuoja išlaikytinių sluoksnį visuomenėje. Toli nereikia žvalgytis, kad rastum žmogų, kuris įsitikinęs, kad dirbti jam neapsimoka, nes tada praras valstybės paramą. Ar iš tokio „piliečio“ galima tikėtis sąmoningo požiūrio į valstybės reikalus? Ar jis yra laisvas? O gal nepriklausomas?

Didžiausios bėdos valstybėje ir nutinka tada, kai aukos sindromo paveiktų „piliečių“ kiekis pasidaro lemiamas priimant valstybei svarbius sprendimus, nes tokie „piliečiai“ nėra nei apsirūpinę, nei laisvi, nei atsakingi. Ir – svarbiausia, tada nebelieka jokios vilties, kad Lietuva kada nors sušaulės...

Mūsų kvailinimo pavidalai

Pabandykime panarstyti mechanizmus, kuriais pasi-

Ukrainos vėliavos ant paminklo Maidane

naudojama įjungus kvailinimo mašineriją. Pastaba: kalba suksis tik apie tai, kuo labiausiai naudojasi išorės piktaivaliai. Apie pozityviąją žinią, kurią turi nešti valstybinės medijos, šiuo atveju nekalbėsime.

Pagrindinė perskyra yra tarp trumpalaikės ir ilgalaikės propagandos. Pirmu atveju reikėtų minėti įvairius rusiškus kriminalinius ir kitokius serialus, koncertus, vienkartinis straipsnius įvairioje žiniasklaidoje, komentarus ir kitus vienkartinis įvykius. Kiekvienu atveju tam tikrame meno kūrinyje/straipsnyje yra paslepiama tikroji žinia, kuri iš esmės yra žalinga mūsų valstybei. Beje, politikų papirkinėjimas – taip pat puikus, nors trumpalaikis ir vienkartinis piliečių kvailinimo mechanizmas.

Antrasis atvejis – sudėtingesnis ir ne taip lengvai apibūdinamas. Įvairiomis mokslo įstaigomis, kultūros ar informacijos centrais pasivadinusios įstaigos kuria smegenų plovimo strategijas ir koordinuoja jų įgyvendinimą. Čia nebepakanka sukurti dailių filmą apie Antrąjį pasaulinį karą, kur NKVD smogikai yra geri žmonės. Čia reikia mąstyti apie tokių ir panašių filmų cikliškumą ir kitus dalykus.

Įdomiausia yra tai, kad didžioji dauguma Lietuvos gyventojų (šauliai – ne išimtis) rusiškų kanalų žiūrėjimo nesieja su smegenų plovimu. „Čia tik filmas“, – dažniausiai sakoma.

Lemiamo momento reikšmė

Gyvename laikotarpiu, kai mintis apie Lietuvos sušaulinimą yra tikrai paklausi ir laukiama. Sunku ir lengva atsakyti, kodėl to nedaroma. Viena vertus, tai būtų tikros pilietinės visuomenės atgimimo galimybė, tačiau, kita vertus, daugeliui nomenklatūros atstovų tai būtų karjeros pabaigos pradžia. Kad ir kas būtų, tačiau įvykiai

MANO NUOMONĖ

rinės pretenzijos būtų tiesiogiai grindžiamos karine jėga.

Tikėtina, kad tai yra lemiamas momentas, kai Lietuvos piliečių šaulinimas įgyja pačią aukščiausią prasmę, kokia tik įmanoma, nes tiesiogiai siejasi ne tik su pilietiškumu, bet ir su valstybės egzistencija apskritai.

Kaip atsispirti Lietuvos neprietelių užmačioms?

Sveikas protas ir dvasios turtai daro mus nepažeidžiamus – tokia yra pagrindinė taisyklė. Kaip jau supratote, receptas labai paprastas: reikia tiesiog racionaliai vengti bet kokio kūrinio, vietos, renginio, kur, kaip įtariate, gali būti šokama už rusiškus ar kokius kitus iš mums priešiškos stovyklos gautus pinigus. Tiesiog racionalus mąstymas viską sudėlioja į vietas, nes labai dažnai link patrioto širdies einama per emocijas.

Štai būtent dėl to manymas, kad „aš taip myliu Lietuvą, kad jokia Kremliaus propaganda man nepaveiki“, yra klaidingas. Emocijų poveikiui neatsispiria niekas. P pinigų – retas kuris.

Lietuvos sušaulinimas – tikrai kilni užduotis. Ji įveikiama tik bendruomeniškai, drauge. Savarankiško, kritiško proto ugdymas, fizinių ir dvasinių galių tobulinimas ir tiesiog kliovimasis brolio šaulio pečiu yra tiesiausias kelias link šauliškos Lietuvos. ■

VALDAS KILPYS

Ukrainoje verčia daryti sprendimus. Ypač tuos, kurie tiesiogiai sietini su valstybės gynyba, o, tiksliau, su žmonių noru tapatintis (ir ginti) savo valstybę.

Galima teigti, kad tai, ką iki šiol vadinome Europos sugyvenimo taisyklėmis po Antrojo pasaulinio karo, žlugo. Valstybės teritorinis vientisumas ir teisė į nepriklausomybę buvo nedviprasmiškai paminta, todėl nėra visai aišku, kokiomis taisyklėmis Europoje bus vadovaujama po Krymo aneksijos. Po to, kai Hitleris išprovokavo Sudetų krizę Čekoslovakijoje, dar nebuvo atvejo, kad terito-

Giedamas himnas

Neramios naktys laukiant šturmo

Autoriaus nuotraukos

ŠAULYS – TAUTOS KARYS: NE VIEN KARIAUTI

Paprasti pamąstymai

Ko gero, kiekvienas esame girdėję padejavimų, atmiestų nostalgikiškų prabėgusių metų galesiu: „Kokie vieningi buvome Baltijos kelyje! O dabar? Vieni kitiems gerkles pasiruošę perkasti“ arba: „Labai abejoju, ar šią dieną susirinktų bent pusė tiek gynėjų kaip aną sausį prie parlamento...“ Tiesą sakant, baisiai nesinorėtų, kad tektų darsk kart išbandyti tai, ką jau patyrėme, t. y. vienyti grėsmės akivaizdoje, bet niekad negali būti tikras, kad civilizuotas pasaulis eis tik tiesos, šviesos ir taikos keliu. Neseniai prasidėję įvykiai Ukrainoje tai akivaizdžiai pademonstravo. Tačiau įrodė ir tai, kad dar nesame visiškai surobotėję. Štai televizijos žurnalistų gatvėje pakalbinatas ne vienas žmogus apie elgseną iškilus valstybės, t. y. tavo šalies, tavo žemės ir tavo šeimos, saugumui, atsakė paprastai: „Eitume kariauti.“ Vilniaus ir Kauno miesto (kitų neklausinėjome) šaulių rinktinės sulaukė ne vieno žmogaus paklausimo apie galimybę tapti šauliu. Tai, neslėpsime, džiugina.

Karingieji šauliai

Žmonės, menkai girdėję apie Šaulių sąjungą, bet dėl vienos ar kitos priežasties ją susidomėję ar norintys praplėsti savo žinias, o gal šiaip sau, paprasto smalsumo vedini, organizacijos nariams itin dažnai užduoda klausimą apie šaudymus. Suprantama analogija, kurią sukelia pavadinimas „šaulys“, „Šaulių sąjunga“: šaulys, vadinasi, šauda. Todėl ne vienas, turintis humorą jausmą LŠS narys, kalbėdamas su broliais ir sesėmis šauliais, neretai pajuokauja: „Ką Sąjungoje veikiame? Taigi šaudom – juk šauliai esam!“

Jeigu kalbėsime rimtai, iš tikrųjų Šaulių sąjungos, įkurtos Kaune 1919 m. birželio 27 d., pirminis ir svarbiausias to meto tikslas buvo kovoti dėl jaunos valstybės nepriklausomybės. O prieš tuomet, kaip žinoma, turėta gausiai: bermontininkai, bolševikai, lenkai. Kovota narsiai, atkakliai, ištikimai, nes siekiamybė buvo viena iš pačių didžiausių vertybių – nepriklausomybė. Ne be šaulių patriotiškumo ir gausaus dalyvavimo laimėtos kovos su bermontininkais. 1920 m. liepą mūsų su bolševikais pasibaigė Lietuvai naudinga taikos sutartimi su Sovietų Rusija, o 1923 m. sausį po inscenuoto sukilimo, kuriame taip pat dalyvavo šauliai, pavyko prisijungti Klaipėdos kraštą. Kovodami su ginklu rankoje šauliai įrodė savosios organizacijos svarbą bei reikšmę. Bolševikams sugrįžus šauliai tęsė savo svarbiausią misiją. Tęsė ją ir po Antrojo pasaulinio karo išėję į miškus. Taigi kupina karingumo šaulių istorija yra gerbtina. Gerbtina, tiesa, ne dėl paties karingumo, o dėl siekių ir nuveiktų darbų. Tai visiems žinoma, bent žinotina, istorija. Tačiau stop: juk

šį kart pakalbėti nutarėme ne apie kovas, o apie kitką, kas šauliams ne mažiau svarbu.

Tautos karys

Sparnuotąją frazę „Šaulys – tautos karys“, mėgstamą šaulių, ypač skaičiusių vertingus Sąjungos įkūrėjų tekstus, kaip žinoma, į pasaulį paleido V. Putvinskis–Pūtvis. Prusiusi, švietusi tautą, ne vien tik šaulius, daug kuo Šaulių sąjungai nusipelnusi asmenybė tarsi koks Šviečiamojos amžiaus veikėjas tikėjo, kad žiniomis ir žinojimu apginkluotas protas bei švurių rankų auginama dora padės patobulinti visuomenės ir žmogaus būvį. Tik reikia matyti bei siekti aukštesnių tikslų. Pavyzdžiui, tapti pavyzdiniu šauliu – tautos kariu, žmogumi, sergėjančiu savo tautą su ginklu, visados budinčiu, o kai grėsmės atsitraukia, dorai atliekančiu geriausiai mokamą (ne apmokamą!) darbą ar darbus, apsiginklavusį žiniomis bei siekiu jas plėsti. Ne vien tik savo, o visos visuomenės labui.

Aktuali anuomet, tarpukariu, šiandien ne mažiau svarbi bei įsisąmontina visiems šauliams ši tiesa, nes Sąjungos paskirtis, tikslas, siekis nėra vien tik išmokyti žmogų ginti ar gintis, o gerokai daugiau.

Nepaprastai gražus ir teisingas Gen. Povilo Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės šaulio Zigmo Račkausko prieš keletą metų virtualybėn nuskraidintas sveikinimas savo kuopos šauliams Šaulio dienos proga: „Šaulys – tau-

tos karys“ – lakoniškas, tačiau daug ką pasakantis Vlado Pūtvio–Putvinskio, didžios tautos asmenybės, pasakytas teiginys. Tik trys žodžiai, tačiau labai daug ką pasakantys kiekvienam Lietuvos šaulių sąjungos (toliau – LŠS) nariui. Kiekvienas šios organizacijos narys paklaustas, kas yra šaulys, pasakytų, kad tai – LŠS narys, mokantis nario mokestį, aktyviai dalyvaujantis LŠS veikloje ir užsisakan- tis organizacijos leidžiamą puikų žurnalą „Trimitas“. Tačiau tai tik fizinė apibrėžimo „šaulys“ išraiška. Daugiau apie šaulį pasako žodžiai „tautos karys“, paaiškinantys žodžio „šaulys“ tikrąją, gilesnę prasmę.

Taigi kas tai yra „šaulys – tautos karys“? Atsakymo paieškai galima pabandyti pasitelkti į pagalbą populiarias paieškos sistemas internete, tačiau atsakymo nerasite. Atsakymas yra mumyse ir kiekvienam skirtingai suprantamas. Manau, kad galimi trys variantai: galima būti šauliu išpildant aukščiau paminėtas tris sąlygas, tačiau tautos kariu – ne; galima būti tautos kariu ir nebūnant šauliu; galimi ir abu variantai, tačiau tai gal rečiau pasitaikantis reiškinys. Tautos karys – tai pilietiškas, patriotiškas, tolerantiškas, puoselėjantis savo tėvų ir protėvių tradicijas, mylintis šeimą, vedamas nesavanaudiškų paskatų aktyviai dalyvaujantis visuomeninėje veikloje ir kitų gerųjų vertybių turintis ir jas galintis apginti šalies pilietis.

Pamąstymą reziumuojant galima teigti, kad jeigu esi doras, sąžiningas, mylintis ne tik žodžiais, bet ir darbais savo tautą ir jos tradicijas narys ir sugebi ginti šias gerąsias vertybes, tu – tautos karys.“

Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės šauliai Facebook paskyroje teigia panašiai: „Šaulys – tautos karys!“ – sakė V. Putvinskis–Pūtvis. Švęsdami Šaulio dieną nepamirškime, kad šaulio pareiga kovoti ne tik ginklu, bet ir idėjomis, įdėtu darbu, siekiu tobulėti ir noru būti naudingu.“

Nemanau, kad tokie pasisakymai rašomi tik šventės proga.

Beje, iš tikrųjų vieno iš šaulių tėvų sukurtas teiginys buvo kiek ilgesnis: „Šaulys – tautos karys, tautos aukuro tarnas ir saugotojas, tautos valios vykdytojas.“ Šiandien vartojamas trumpesnis sentencijos variantas yra kiek slėpingesnis, ne iškart atskleidžiantis posakio esmę. Bet ne tai svarbu. Aktualiau tai, kad jis iki šiolei veikia. Pasirodo, ne vien tik šaulius. Kaip minėjome anksčiau, Ukrainos įvykiai išjudino žmonių sąmonėje tai, kas yra mūsų bendro buvimo, ne tūnojimo, valstybėje esmė – gyvename ne vien tam, kad pavalgytume ar minkštesnę pagalvę po galva pasikišti galėtume. Neslėpsiu, „užkabina“ faktas, kai į Šaulių sąjungą ateina žmonės ir pasiūlo savo neeilinius sugebėjimus, „jeigu kas ekstremalaus valstybėje atsitiktų: juk ne vien tik su ginklu kovoti reikėtų.“

Teisingas, doras veikimas bei darbas, išreiškiantis požiūrį į savo valstybę, jos istoriją, kalbą, kultūrą, papročius – toks šauliškas kelias, vedantis tolyn.

Pozicija išsakant nuostatas, pavyzdžiui, pagarbą savo valstybei, – taip pat šauliška patriotizmo bei pilietiškumo išraiška. ■

ŠAULIŠKA KOVO 11-OJI

Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Rokiškio 9-osios kuopos jaunųjų šaulių vadas
ats. kpt. A. VEIKŠYS:

„Kiekvienais metais Rokiškio rajono jaunieji šauliai Kovo 11-ąją mini vis kitame rajono miestelyje. Šiomet pasirinkti Obeliai – miestelis Latvijos pasienyje, kuriame tarpukariu buvo gausus ir aktyvus šaulių būrys, bene aktyviausiai veikė pokario partizanų būriai.

Kovo 10-ąją į Obelių gimnaziją rinkosi Juodupės, Kamajų, Obelių, Rokiškio jaunieji šauliai, Obelių gimnazijos mokiniai. Atvyko Rokiškio policijos komisariato pareigūnai, KASP Panevėžio apskrities Vyčio apygardos Rokiškio 506-osios pėstininkų kuopos savanoriai. Po iškilmingosios dalies pareigūnai naujai įstojusiems 34 jauniems policijos rėmėjams įteikė pažymėjimus. O tada pradėtos sporto varžybos. Jaunieji šauliai varžėsi šaudymo pneumaticiais šautuvais, smiginio, baudų mėtymo, estafetės rungtyse. Komandinėje įskaitoje nugalėjo Obelių būrys (vadė – Jolanta Paukštienė), antri buvo rokiškėnai, treti liko kamajiškiečiai. Pačioje svarbiausioje rungtyje – šaudyme – asmeninėje įskaitoje pirmąją vietą iškovojo Rokiškio 9-osios kuopos jaunoji šaulė Ema Valentaitė.

Tradiciiniame draugiškame tinklinio turnyre dalyvavo trys komandos. Prie rajono jaunųjų šaulių rinktinės ir policijos pareigūnų prisijungė KASP 506-osios pėstinin-

kų kuopos savanoriai. Po įtemptų ir permainingų rungtynių nugalėjo policininkai. Jiems įteikta taurė. Jaunieji šauliai liko antri.

Sąskrydis baigėsi, kamajiškiečiai tvirtai tarė: kitąmet rinksimės Kamajuose.“ ■

Kuopos archyvo nuotr.

Kuopos jaunosios šaulės Ema Valentaitė, Ieva Diksaitė, Raminta Neniškytė rezultatais patenkintos

Laukuvos jaunoji šaulė
EVELINA BLIUDŽIŪTĖ:

„Laukuvos Norberto Vėliaus gimnazijos jaunieji šauliai po iškilmingo Seimo posėdžio dalyvavo pilietinėje akcijoje Lukiškių aikštėje „Viena širdis“, skirtoje Ukrainos demokratinams siekiams palaikyti bei pagerbti kovotojus už laisvę. Aikštę apjuosėme širdimi, suformuota iš didžiulių Lietuvos ir Ukrainos vėliavų. Mums, jauniems šauliams, kartu su ukrainiečių moksleiviais bei Lietuvos gyventojais teko garbė laikyti didžiąją vėliavą. Namų parsivežėme neišdildomų įspūdžių, kad ir mes galėjome parodyti Ukrainai bei laisvės aukoms savo pagarbą.“ ■

Mums teko garbė laikyti vėliavą

Kuopos archyvo nuotr.

* * *

Pajūrio 10-osios kuopos jaunoji šaulė

GIEDRĖ DARGEVIČIŪTĖ:

„Minėdami Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo dieną didelis būrys savo krašto mylėtojų – net 304 žmonės – leidosi į Šilalės rajono savivaldybės ir Šilalės r. Pajūrio Stanislovo Biržiškio gimnazijos organizuotą naktinį pėsčiųjų žygį „Pajūrio istorijos takais“. „Pamildami savo gimtąjį kampelį, išmokstame mylėti ir savo tėvynę,“ – sakė S. Teri. Šiuos žodžius galima būtų įvardyti žygio moto.

Laukuvos, Kvėdarnos, Šilalės, Tenenių, Pagramančio, Eržvilko, Tauragės, Šilutės kuopų jaunieji šauliai, Tauragės rajono Žygaičių gimnazijos mokinių ir mokytojų komanda, Šilalės r. Pajūrio Stanislovo Biržiškio gimnazijos direktorius Juozas Žymančius, mokytojai, mokiniai, Pajūrio ir kitų miestelių gyventojai, Šilalės rajono savivaldybės meras Jonas Gudauskas su šeima, Lietuvos šaulių sąjungos vado pavaduotojas-jaunųjų šaulių vadas Vytautas Žymančius, karių rezervo atstovas Algimantas Baublys, LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vadas Kęstutis Bauža – dalyvių būrys buvo ne tik gausus, bet ir margas. Smagu konstatuoti, kad aktyviausi pasirodė jaunieji šauliai.

LDK Kęstučio motorizuotojo pėstininkų bataliono kariai ir jų kapitonas Gintaras Noreika, KASP Žemaičių apygardos 3-iosios rinktinės 308-osios kuopos kariai ir vadas Kęstutis Dembinskas žygio dalyviams pateikė ne vieną staigmeną: organizavo pasalas, kliūčių ruožą, dūmų uždangą, „šaudyta“ iš kulkosvaidžių ir kt.

Iš gimnazijos kiemelio žygio dalyviai pasuko į Tremtinių aikštę, kur istorijos mokytojos Marija Arnašienė ir Danutė Danaitienė papasakojo apie paminklą, knygnešio Aleksandro Juraškos nuveiktus darbus. Uždegę žvakutes keliavome toliau: į Nedojų, Bačiškės, Jomantų, Lileikėnų kaimus. Mėnulio šviesoje eidami per kabantį tiltą kirtome Jūros upę.

Tikslą – Pajūrio Stanislovo Biržiškio gimnaziją – pasiekėme dar prieš vidurnaktį. Čia pailsinę kojas bei pasi-
stiprinę gimnazijos direktoriaus J. Žymančiaus buvome

apdovanoti padėkomis, diplomais ir atminimo medaliais.

„Žmonių sąjunga – neįveikiama tvirtovė“, – teigė V. Skostas. Manau, šie žodžiai labai tinka visiems žygio „Pajūrio istorijos takais“ dalyviams, sėkmingai įveikusiems 16 kilometrų ir susipažinusiems su Pajūrio krašto istorija. Esame dėkingi visiems padėjusiems organizuoti žygį ir prisijungusiems prie mūsų iniciatyvos. Iki susitikimo kituose žygiuose!“ ■

Įveikdamas kliūtis pasitikrini ne tik kūno, bet ir dvasios stiprybę

A. Bacevičienės nuotr.

Kovo 11-ąją pasveikinome bėgdami 11 km trasą

L. Sadausko nuotr.

Zarasų r. Salako pagrindinės mokyklos jaunujų šaulių būrelio vadovė
R. PUTRIMAITĖ:

„Kovo 11-ąją Salako, Degučių ir Zarasų kuopų šauliai paminėjo dalyvaudami šventiniame bėgime – maratone – „Tikime laisvė“. Startas – Lietuvos nepriklausomybės paminklas Salake, finišas – Lietuvos nepriklausomybės paminklas Degučiuose. Atstumas simbolinis – 11 kilometrų.

Prie Lietuvos nepriklausomybės paminklo Salake Zarasų šaulių 7-osios kuopos „Vytis“ ir Salako pagrindinės mokyklos kandidatai į jaunuosius šaulius ištarė pasižadėjimo žodžius. Darniai skambėjo „Tautiška giesmė“, iškilmingai plevėsavo iškelta trispalvė, energingai šoko Salako kultūros centro grupės „Retro“ merginos – didžioji šventė prasidėjo.

Vienuoliktą valandą plojimais palydėti startavo bė-

gikai. Priekyje – saugos tarnybos automobilis. Vėliavų fone – Krašto apsaugos kariai, daug jaunujų šaulių iš Zarasų, Salako pagrindinės mokyklos, Gražutės regioninio parko kolektyvas ir savanoriai iš Ispanijos, Prancūzijos. Įveikus didesnę maratono atkarpą (apie 7 km) visų laukė trumpas atokvėpis prie Antalieptės marių. Ir vėl pirmyn. Pagaliau maratonas įveiktas! Plojimais ir šūksniais visus pasitiko degutiškiai. Prie Nepriklausomybės paminklo pakelta vėliava, sugiedota „Tautiška giesmė“, o šventė tęsiama Degučių bendruomenės namuose.

Tikimės, kad kitais metais ši akcija turės tęsinį, ir mes startuosime ketvirtajame šventiniame bėgime – maratone „Tikime Laisvė“, pasitikdami Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo 25-metį.“ ■

* * *

LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vado pavaduotoja
VITALIJA ŠLEPAVIČIENĖ:

„Nepriklausomybės atkūrimą LDK Kęstučio šaulių 7-oji rinktinė paminėjo jaunatviškai – surengė orientavimosi varžybas „Laimės žiburys“, vykusias Tauragės miesto gatvėmis. Renginys sulaukė susidomėjimo – susirinko per 100 dalyvių.

Smagu, kad varžybomis susidomėjo ne tik jaunimas, bet ir vyresni tauragiškiai. Dalyvauti buvo galima poromis. Žinoma, geriausias partneris yra toks pat greitas asmuo, koks esi pats, nes varžybų esmė – rasti kuo daugiau kontrolinių punktų per kuo trumpesnę laiką. Greičiausiai visus kontrolinius punktus apieškoję dalyviai buvo iš kitų miestų, įvairių orientavimosi sporto klubų nariai. Martynas Tirlikas, atstovaujantis Šiaulių klubui „Igtisa“, finišą Pilies aikštėje pasiekė per 40 minučių ir 40 sekundžių. Paskui jį parbėgo jurbarkiškiečiai. Vos kvapą gaudantys, pirmą kartą sportininkai ėmė pasakoti, jog sunkiausia buvo orientuotis žemėlapyje – iš palydovo darytoje aerofotografinėje nuotraukoje. Nepatogumų sukėlė dingę keli kontrolinių punktų komposteriai – žymekliai, turėję pažymėti dalyviams išduotas specialias korteles, patvirtinančias, jog varžybų dalyvis aplankė punktą. Tačiau, kaip teigė dalyviai, tai nesutrukdė pamatyti Tauragės miesto gražių vietų, rekreacinių zonų, nes kontroliniai punktai buvo išdėlioti tokiose vietose, kuriose yra ką pažiūrėti.

Varžybos, prasidėjusios šviesiu metu, baigėsi prieblan-

doje. Taip suorganizuota specialiai, kad dalyviai orientuotųsi ir tamsioje. Prieblandos gaubiamoje Pilies aikštėje dalyviai šildėsi prie laužo, skanavo jaunujų šaulių išvirtą arbatą bei dalyvavo Jaunimo reikalų tarybos surengtoje viktorinoje. Gali būti, kad šios varžybos taps tradicinėmis orientavimosi varžybotomis Tauragės miesto gatvėmis. Dėkojame Šilalės sporto mokyklos treneriui Eugenijui Mikšiumi už pagalbą jas organizuojant.“ ■

Parengė LOLITA SIPAVIČIENĖ

PATRIOTIZMAS: SKIRTINGOS KARTOS VIENYKIMĖS

Prieš kelis mėnesius Operos ir baletu teatre stebėjau Giuseppe Verdi operą „Ernani“. Meilės istorija su drąsiais „banditais“ ir gražiomis jų damomis. Tačiau šis straipsnis – ne apie tai. Straipsnis – apie pokalbį pertraukos metu su miela vyresnio amžiaus moterimi, kultūros mylėtoja, kuri privertė mane susimąstyti, kodėl yra toks didelis vyresniosios ir Y (tūkstantmečio) kartų nesusikalbėjimas. Ypač kalbant apie jaunimo patriotizmą. Kartu ji privertė susimąstyti apie tai, ką mes turime dar labiau branginti. Ypač čia ir dabar. Mūsų Lietuvoje.

Havajai–Birma–Lietuva ir savianalizė

Baigusi magistro studijas Lietuvoje nusprendžiau vykti studijuoti diplomatinės ir karinių studijų į Hawaii Pacific universitetą, Havajų valstijoje. Pasirinkau šias magistro studijas dėl jų dualistiškumo, profesionalių dėstytojų ir galimybės mokytis gynybos strategijų vienoje iš svarbiausių istorinių-taktinių vietų JAV. Paskaitose ir seminaruose mokėmės kartu su Vietnamo, Irako, Afganistano karo veteranais, JAV jūrų pėstininkais, karininkais, ekspertais iš Pacific Command (USPACOM). Baigusi magistrantūros studijas gavau darbo pasiūlymą dirbti Saugumo studijų centre, Pacific Forum CSIS, ir tyrinėti Birmos/Mianmaro situaciją pasibaigus kariniam režimui, trukusiam beveik penkis dešimtmečius. Havajuose prabėgo trys nepakartojami metai. Tačiau vieną rytą pabėgiojusi valandėlę Waimanalo paplūdimyje ir gerdama kokoso pieną suvokiu, kad noriu atgal į Lietuvą. Gyvendama rojus kampelyje nutariau, kad manasis rojus gali būti sukurtas ir Tėvynėje. Tą akimirką supratau, kad aš noriu prisidėti prie SAVO šalies kūrimo, tyrinėjimų ir jos auginimo. Vedina didelės motyvacijos grįžau dirbti Lietuvos labui. Tą tvirtą motyvaciją išlaikiau iki šios dienos.

Vyresnio amžiaus moteris žiūrėjo į mane įsistebeilijusi klausiamuoju žvilgsniu ir tarė: „Lietuvos labui... na taip, taip... demokratija, žmogaus teisės ir visi kiti panašūs dalykėliai motyvuoja...“ Ji pamanė, kad esu gan naivi, jog grįžau vedina „neva“ patriotinių paskatų.

Ech tas jaunimas... Vyresnės kartos patriotai „patriotiškesni?“

Negaliu teigti, kad ir aš supratau šią vyresnę moterį, ką ji norėjo perteikti savo humoristiškai pasakytu teiginiu. Tačiau pagalvojau, kad skirtingos kartos dažnai turi sunkumų bandydamos suprasti viena kitą. Gal jie mano esantys patriotiškesni už mus, jaunesnius žmones? Tiesa, o ar galima taip įvardyti, kad vieni žmonės yra labiau patriotiški, kiti mažiau patriotiški? Tuomet mintyse iškilo skambi Margaret Tečer frazė, pasakyta apie valdžią ir buvimą ledi: „Valdžia yra tarsi buvimas ledi, jei turi žmonėms sakyti, kad esi ledi, vadinasi, tokia nesi.“ Tad tokių pasakymų, kad vyresnioji karta yra patriotiškesnė nei dabartinis jaunimas, neturėtų net būti. Vertėtų tiesiog skatinti aktyvesnę skirtingų kartų domėjimąsi vieni kitais ir įskiepyti bendrą norą būti vieni kitų patriotiškumo ugdymo ir palaikymo bičiuliais. Tačiau KAIP vienyti skirtingas kartas?

Patriotiškumo at(si)radimas mumyse iš naujo? Lietuvos šaulių sąjungos plotmė

Šios aukščiau išdėstytos mintys, kartu su operos „Ernani“ veiksmo detalėmis, kunkuliavo mano mintyse ir buvo užrašytos dar prieš išibėgėjant nerimą keliančiai situacijai Ukrainoje. Vis pagalvoju, o jei dabar sutikčiau tą vyresniąją moterį iš Operos, ar ji vis dar pašieptų mano motyvaciją grįžti į Lietuvą dėl noro dirbti jos labui? Ar ji kvestionuotų jauno žmogaus pilietiškumo/patriotiškumo savotišką jauseną? Manau, ne. Sudėtingų situacijų ir grėsmių akivaizdoje žmonėse atsiranda stiprus vienybės jausmas ir tikrasis suvokimas apie

Gintarė Janulaitytė

meilę ir pareigą savo šaliai. Tikrasis suvokimas apie reikiamybę ugdyti savo valią priešintis ir konvenciniais, ir nekonvenciniais būdais... Tad manau, jog čia ir dabar, tarptautinės saugumo situacijos drebjimo metu, visų kartų lietuviai vienijasi. Jie nebekvestionuoja, kuris didesnis patriotas, kuris mažesnis. Tai yra gera tendencija. Tuo pačiu, drebant senojo žemyno saugumo situacijai suaktyvėjo žmonių noras tapti šauliais. Pagalvokime... Lietuvos šaulių sąjunga tampa itin svarbia skirtingų kartų vienijimosi (ir pirmiausia dvasinio vienijimosi) platforma.

Kodėl taip mąstau? Bendraujant su jaunaisiais šauliais jų pakopinio mokymo metu pabrėžiau, koks yra svarbus tarpusavio vienybės kūrimas ir stiprinimas ir Sąjungos viduje, ir išorėje; mačiau jaunųjų šaulių akyse stiprią motyvaciją tobulėti ir mokytis. Jautėsi, kokia yra darna tarp jaunųjų šaulių ir jų vadų. Jaunieji šauliai ir visi šauliai yra mūsų šalies pasididžiavimas. Jie yra tos tikrosios Lietuvos žvaigždės. Suprasdami šauliškumo svarbą, jie skyrė save Šaulių sąjungai. Jie pasirinko laisvadienį klampoti po

Virtukų pelkynus ar lankyti kovų su bermontininkais mūšių vietas Radviliškyje norėdami geriau pažinti istoriją. Arba per mokyklos Velykų atostogas vietoj tinginavimo kiemuose pasirinko atlikti pareigą jaunųjų šaulių mokymuose. Ką tu noriu pasakyti? Visada turime daug pasirinkimų, tačiau tik tie pasirinkimai/darbai, kurie kuria pridėtinę išliekamąją vertę didesniai tikslui nei mes patys, įeis į istoriją. Ir tas didesnis tikslas už mus pačius – Lietuvos valstybės, jos istorijos tinkamas vertinimas, pagarba, darbas jos labui ir saugumui, visapusiška meilė jos dvasiai. Didesnis tikslas už mus pačius, be jokių išlygų ar išskaičiavimų: stiprinti tautos vienybę, skatinti skirtingų kartų susikalbėjimą, nepasiduoti propagandoms ir neigiamoms replikoms, kurios kursto savitarpio susipriešinimą. Tuomet nebebus aktualu diskutuoti, kas patriotiškesnis – jaunoji ar vyresnioji karta. Šauliškoje visuomenėje visi

būtų patriotiškai ir vieningi. Tad Lietuvos šaulių sąjunga ir jos veikla, ypač šiuo metu, turi būti dar labiau palaikoma mūsų visuomenėje, mūsų švietimo įstaigose, mūsų bendruomenėse. Šaulių sąjunga gali būti mus visus jungianti pilietinė ir patriotinė platforma.

Ši Sąjunga bus tokia, kokią mes ją kursime patys. Mūmyse miega stiprūs milžinai – pabudinkime juos. Mumyse slypi didžiulis potencialas – tad pirmyn! Ir kartais, jei vis tik pritrūksime vienybės, kartu nueikime į Operą ar kartu dalyvausime žygiuose partizanų keliais. Tik vieningi galime kurti savo saugų rojų čia Lietuvoje. ■

GINTARĖ JANULAITYTĖ
LR krašto apsaugos ministro patarėja

Galbūt ir Jūs norėtumėte pasidalyti mintimis apie patriotizmą, skirtingų kartų suprantamą skirtingai. Kviečiame ir suteikiame galimybę.

VEIKIAME, O NE SNAUDŽIAME

Kad Ariogalos miestelyje gyvenantis jaunimas yra itin patriotiškas, įsitikino, ko gero, ne vienas miestelio gyventojas. Miestelio jaunuomenė – ne tik valstybės šventinių renginių auditorijos dauguma. Jie organizuoja ir dalyvauja įvairiose pilietinėse akcijose.

Kovo 21-ąją 30 Ariogalos gimnazijos gimnazistų neliuko abejingi istorijos mokytojo, 13-osios kuopos vado Andriaus Bautronio organizuojamam žygiui, skirtam mūsų krašto partizanų kovoms atminti ir keliavo maršrutu Ariogala–Vosbutai–Ariogala. Kad kelias neprailgtų, ėjo pažymėtais Dubysos krantais bei miškais ir rinko simbolius. Komandos, atėjusios į reikiamą vietą, gaudavo užduotis. Viena iš jų – sugalvoti savo komandai pavadinimą ir šūkį. Pasiekę tikslą – Vosbutų kaimo bendruomenės namus, prie laužo dar ilgai dalijosi kelionės įspūdžiais, o vėliau kiekvieni pristatė įvykdytas užduotis. Buvo linksma klausyti kiekvienos komandos šūkių, nes dalyviai buvo išties išradingi. Išvermingumo taip pat niekam nestigo: daugelis iki pat ryto žiūrėję istorinius filmus ne niurzgėdami, o kupini gerų emocijų grįžo atgal į Ariogalą.

Praėjus vos dviem savaitėms istorijos mylėtojai kartu

su A. Bautroniu susibūrė į istorinių filmų peržiūros naktį Ariogalos gimnazijoje. Bet prieš tai visi dalyvavo orientacinėse varžybose po Ariogalos miestelį. Puikiai susitvarkė su užduotimis bei nesunkiai įveikė visus galvosūkius, taigi įrodė, jog gerai pažįsta gyvenamąją vietovę. Žaidimo sumanytojas A. Bautronis prisipažino manęs, kad mokiniai užtruks gerokai ilgiau. Vėliau gimnazijos menų studijoje žiūrėjo istorinius filmus apie žymiausius pasaulio karus. Per pertraukėlę surengta atrakcija „Pažink naktinę Ariogalos gimnaziją“ buvo dar vienas galvosūkių kupinas orientacinis žygis po gimnaziją, sukėlęs dalyviams itin daug emocijų.

Filosofas B. Zola teigė, jog jaunystė yra viso gyvenimo prasmė, nesibaigianti kova su nežinomybe, amžinos pastangos sužinoti ir pažinti vis daugiau. Taigi galima tik pasidžiaugti, jog Ariogalos gimnazijoje besimokantis jaunimas pasirenka tinkamus prioritetus ir veiklas, kurios skatina patriotiškumą bei pildo žinių apie mūsų Tėvynės istoriją bagažą. ■

MARTA BIELSKYTĖ

Ariogalos gimnazijos mokinių prezidentė

DVIGUBA ŠVENTĖ TAURAGĖJE

Kovo 28 d. Tauragės miesto centre vyko dviguba šventė: tądien buvo minimos Lietuvos įstojimo į NATO 10-osios metinės ir vyko LŠS LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vadų pasikeitimo ceremonija. Šventė prasidėjo iškilmingu NATO vėliavos pakėlimu. Vienoje rikiuotėje sustoję jaunieji šauliai, kariai ir kariai savanoriai pagerbė vėliavą, sugiedojo himną.

LŠS vadas ats. plk. Antanas Plieskis dėkojo pareigas paliekančiam rinktinės vadui Algirdui Geniui už gerą tarnybą ir įteikė II laipsnio šaulių pasižymėjimo ženklą „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“. Pasak ats. plk. A. Plieskio, buvimas šauliu skiriasi nuo buvimo kariu. „Jei karys gali išėiti į atsargą, tai šaulys – ne. Buvimas šauliu yra gyvenimo būdas, tai amžina tarnystė tautai ir tėvynei“, – sakė LŠS vadas.

Iš LŠS vado rankų gavęs rinktinės vėliavą naujasis rinktinės vadas Kęstutis Bauža atliko privalomą ritualą – pabučiavo vėliavą ir pažadėjo gerai vykdyti rinktinės vado pareigas.

Po iškilmingosios šventės dalies šauliai ir miestelėnai galėjo apžiūrėti Lietuvos didžiojo kunigaikščio Kęstučio mechanizuotojo pėstininkų bataliono karinę techniką, pabendrauti su kariais. ■

VALDAS KILPYS

Vienoje rikiuotėje sustoję jaunieji šauliai, kariai ir kariai savanoriai pagerbė vėliavą, sugiedojo himną

Autoriaus nuotraukos

ŠAULYS KĘSTUTIS BAUŽA: „SAVO NAUJAS PAREIGAS VERTINU KAIP ŠAULIŠKŲ DARBŲ TĄSĄ“

Nuo šiol rinktinės vėliavą neš K. Bauža

Iš karto po iškilmingos LŠS LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vėliavos perdavimo ceremonijos pašnekinome naująjį tauragiškių šaulių vadą K. Baužą. Mieliems „Trimito“ skaitytojams siūlome susipažinti su tauragiškio šaulio mintimis...

Iš pradžių prašau papasakoti apie save...

Gimiau 1964 m. kovo 12 d. Šilutės rajone, Vilkyškių kaime. Mokiausi Vilkyškių vidurinėje mokykloje. Mokydamasis 8-ojoje klasėje susidomėjau sunkiosios atletikos sportu. 1980 m. šios šakos treneris R. Slavikas pakvietė mokytis į Jurbarko rajono Klausučių vidurinę mokyklą, kurioje buvo įrengta šios sporto šakos bazė. Baigęs Lietuvos kūno kultūros institutą įgijau pasirinktos sporto šakos trenerio specialybę. 1992 m. pradėjau tarnybą Lietuvos kariuomenėje, Tauragės motodesantiniame

K.Genys (kairėje) rinktinės vairą perdavė K.Baužai

batalione. Tarnybos metu dalyvavau dviejose misijose – Irake ir Afganistane. Apdovanotas KAS ženklu „Už nuopelnus krašto apsaugai“. 2011 m. buvau išleistas į atsargą. Tų pačių metų vasarą įstojau į Lietuvos šaulių sąjungos LDK Kęstučio rinktinės J. Kasperavičiaus šaulių kuopą. Nuo 2012 m. užsiiminėjau su LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės 5-osios kuopos jaunaisiais šauliais. 2014 m. kovo 10 d. tapau LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vadu. Mėgstu skaityti, turistauti, žvejoti.

Gerbiamas rinktinės vade, kokiomis nuotaikomis pradėdate savo tarnybą?

Graži diena ir nuotaikos neblogos. Kinų išminčius Konfucijus yra pasakęs, kad jei susirasi patinkantį darbą, tai nereikės tau dirbti nei dienos. Su šauliais bendrauti pradėjau dar 2001-aisiais, per tą laiką pasikeitė daug žmonių. Man ši veikla nėra nauja, bet dabar – kiti iššūkiai ir laikas. Tikiuosi, kad viskas bus gerai.

Ar šis darbas Jums – naujas iššūkis ar tiesiog ankstesnių darbų tęsą?

Manau, kad tai yra tęsą. O bendrai galvojant, kiekviena diena yra iššūkis. Pasaulis keičiasi, tarkim, kas galėjo pagalvoti, kad Ukrainoje susiklostys tokia situacija? Tai verčia mus susitelkti...

Ar Tauragėje dėl to jaučiamas didesnis susidomėjimas šaulių veikla?

Žinote, į mane šiandien kreipėsi vienas garbus savivaldybės tarybos narys. Prašė, kad priimtume į šaulius. Žmonės tikrai daugiau mąsto apie tai, klausinėja.

Kokie laukia pirmieji darbai, planai?

Viskas numatyta metiniame veiklos plane. Kita vertus, reikia būti matomam, kviesti žmones prisijungti, dirbti drauge.

Bendravo VALDAS KILPYS

Rinktinės archyvo nuotraukos

Pavasario lygiadienis Žemaitijos šaulių 8-ajai rinktinei atnešė permainų – nuo pirmojo pavasario mėnesio vadovavimo jai vairą perėmė naujas vadas – ats. vyr. ltn. Julius Svirušis. Iškilmingoje šventėje – vadų pasikeitimo ceremonijoje, kuri vyko Telšių rajono Sedos Vytauto Mačernio gimnazijoje, – dalyvavo LŠS vadas ats. plk. Antanas Plieskis, jo pavaduotojai ats. plk. ltn. Gintautas Zaura ir ats. kpt. Vytautas Žymančius, rinktinių vadai, Žemaitijos šauliai, jaunieji jų kolegos bei gimnazijos jaunieji šauliai.

LŠS vadas, padėkojęs trejus metus Žemaitijos šaulių rinktinei vadovavusiam Vaclovui Ringiui, rinktinės vėliavą, o tuo pačiu ir vairą perdavė J. Svirušiu. Už aktyvią šaulišką veiklą, sąžiningą, uolų, profesionalų bei iniciatyvų pareigų vykdymą, žinių ir igūdžių panaudojimą bendriems tikslams apdovanojęs V. Ringi II laipsnio Šaulių

ŽEMAITIJOS RINKTINĖ TURI NAUJĄ VADĄ

sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Lietuvos šaulių sąjungai“, LŠS vadas, pripažinęs, kad diena yra ir džiugi, ir liūdna kartu, pareiškė: „Natūralu, kad mus, veteranus, pradeda keisti jaunoji karta. Natūralu ta prasme, kad tokia kaita yra numatyta statutinėse organizacijose. Keitimas vyksta ne todėl, kad „senas“ vadas kažko nepadarė, ar, kaip rašė žemaičių spauda, jaunesnis yra geriau už senąjį. Tikrai ne todėl, o dėl to, kad institucija siekia vystytis ir tobulėti. O permainos tai skatina.“ Pasidžiaugęs, kad galėjo tarnauti kartu, ats. plk. A. Plieskis išreiškė viltį dar daug metų tarnauti Tėvynei drauge. „Tikiuosi, kad ši mūsų tarnystė pereis į kitą kategoriją, bet nenutruks dar ilgai“, – konstatavo LŠS vadas.

Perdavęs Žemaitijos rinktinės vėliavą naujam vadui, ats. plk. A. Plieskis, pripažinęs didelę atsakomybę ir našą, palinkėjo jaunam karininkui su suburtu gražiu žemaičių kolektyvu įveikti visas užduotis bei dirbti taip, kad rinktinė taptų Žemaitijos legionu. LŠS vadas pareiškė tikįs, kad šauliškos pareigos vedinas naujokui padės V. Ringys, „ir visi sėkmingai žengsime į priekį“.

Taręs atsisveikinimo žodį V. Ringys pasidžiaugė, kad dirbant su šaulių jaunimu drauge „pavyko kai ko pasiekti“, spėjo, kad ši veikla nenutruks ir palinkėjo Žemaitijos šaulių rinktinės vairą perimančiam vadui veikti taip, kad „Žemaitijos vardas nuskambėtų gražia gaida ir plačiai“.

J. Svirušis, pasidžiaugęs, kad kažkada į galvą atklydusi svajonė tapti žemaičių šaulių vadu išsipildė, padėkojo LŠS vadui už pasitikėjimą, o V. Ringiui už tai, kad atvedė į organizaciją.

Džiugu paminėti, kad vadų pasikeitimo ceremoniją „igarsino“ bei suteikė iškilmingumo pirmąkart visuomenei prisistatęs Šaulių sąjungos pučiamųjų instrumentų orkestras, vadovaujamas šaulio Dovydo Jokubauskio.

Po vadų pasikeitimo ceremonijos gimnazijos, kurioje taip pat veikia jaunųjų šaulių būrelis, salėje vyko koncertas – šeštus metus organizuojama partizanų dainos šventė. ■

LOLITA SIPAVIČIENĖ

JULIUS SVIRUŠIS: „DARYTI VISKĄ, KAD ŽEMAITIJOS ŠAULIŲ RINKTINĖ TAPTŲ ŽEMAITIJOS LEGIONU“

Kadangi esate jaunas vadas, galim pradėti iš pradžių: kur gimėt, mokėtės, kas mokykloj patiko, kas ne?

Gimiau Klaipėdoje, augau Telšiuose. Mokykloje pradinėse klasėse patiko kvadratas, tad dalyvaudavau įvairiose varžybose. 12-tą klasę baigiau Telšių Žemaitės gimnazijoje. Nepatiko, kad čia į sportą būdavo žiūrima atsainiai. Kiek noro ir pastangų įdėdavai pats, tiek ir pasiekdavai. Atrodė, kad mokytojas ten reikalingas tik algą gauti.

Buvot aktyvus vaikas, kaip spėju, tad ramiu bibliotekininku ar sėliu buhalteriu tapti, ko gero, nesvajojote? Kuo tada: kosmonautu, astronautu, piratu ar kareiviu?

Svajonės buvo panašios kaip ir daugumos vaikų. Norėjau tapti ir kareiviu, ir policininku, bet labiausiai – jūreiviu. Kadangi jūreivystės mokykla nelabai garsi buvo, reklamos ir prezentacijų nedarė, todėl ir nuplaukė ši svajonė. Mano apsisprendimą nulėmė Lietuvos karo akademijoje dėstomų profesijų pristatymas. Su klasės draugu po tokio pristatymo ir nusprendėm studijuoti LKA. Manau, tas pats būtų atsitikę, jei į mūsų vidurinę būtų atvykę dėstytojai iš jūreivystės mokyklos.

Ko gero, buvot judrus jaunuolis – traukė sportas, „neramios“ profesijos. Kokias padarytas šunyles iš žalios jaunystės laikų prisimenat?

Buvau padykęs kaip ir kiekvienas vaikas, manau, bet atsakingai žiūrėdavau į savo šunyles: jei jos neišlisdavo į viešumą, tai skatino bandyti dar kartą ką iškrešti. Bet vienas įvykis pristabdė. Pas močiutę kaimė pavogęs degtukus kartu su draugais ėjau kurti laužų. Tik tam, kad pažiūrėčiau, kaip gražiai dega. Kai mane kažkas

apskundė, gavau ne tik barti – močiutė mokėjo stipriai pamoralizuoti, taigi pasijutau labai kaltas ir pradėjau krėsti vis mažiau išdaigų. Man tada buvo kokie devyneri. Po to įvykio stengiausi būti paklusnus ir geras vaikas. O mokyklos laikai, ypač paskutiniai ketveri metai, buvo itin pašėlę: stengiausi kuo daugiau išsilakstyti, viską, kas nauja, patirti ir išbadyti. Manau, todėl vėliau tapau gerokai pareigingesnis, nes paauglystėje beveik viską išbandžiau ir nesusinorėjo to kartot studijų laikais. Taigi buvau visoks – ir blogas, ir ne, tačiau turiu prisipažinti, kad mokyklos laikų kartais pasiilgstu.

Kas pastūmėjo ateiti į šaulius, nuo kada juo esate, kas labiausiai įsiminė iš meto, kai buvot jaunuoju šauliu?

Jaunuoju šauliu nebuvo ir nieko nežinojau apie šią organizaciją, nes ji nelabai buvo populiari mūsų krašte. Į Šaulių sąjungą įstojau po LKA baigimo, kai manęs paprašė padirbėti su jaunimu. Tarnaudamas KASP padalinyje Prisikėlimo apygardos 6-osios rinktinės 604-osios kuopos būrio vadu pamačiau ir suvokiau, kad veikti, kuo nors prasmingu užsiimti drauge su jaunais žmonėmis yra smagu, tad pats ieškojau veiklos, kad galėčiau būti šalia. Ne tik dirbau su jaunaisiais šauliais, bet ir poilsinėse, sporto ir kitokiose stovyklose, kuriose įgijau daug pedagoginės patirties.

Kokios patirties įgijote LŠS?

Negaliu pasakyti, ko išmokė LŠS, tik žinau, kad niekada neatsisakydavau padėti, kai manęs paprašydavo pravesti mokymus ar suorganizuoti mokomuosius žygius jaunesiems šauliams ar šauliams. O tapęs vadu pamačiau, kokie „dirvonai dar nearti“ ir kokią sritį reikia patobulinti.

Gal turėjot kokį pavyzdį – patrauklią savo veikla ar savybėmis asmenybę, į kurią kuriuo nors gyvenimo etapu norėjot lygiuotis?

Visados turėjau pavyzdį ar autoritetą, į kurį lygiauvasi, stengiausi tapti ge-

Respublikiniame būrių rikiuotės konkurse alsėdiškiai 2012 ir 2013 m. užėmė 1-ąją vietą

VEIKIMAI

resnis. Kuo toliau, tuo autoritetų liko mažiau. Gal dėl to, kad bėsdamas ne tik plėčiau akiratį, bet į pasaulį ėmiau žvelgti realisto akimis. Tai nereiškia, kad šiandien neturiu autoritetų. Turiu. Ir jis yra žmogus, kuris savo kalba gali užkrėsti kitus imtis tam tikrų veiksmų, pakelti nuotaiką, įpūsti gyvybės. Tokių žmonių, nors ir labai nedaug, bet pažįstu, ir pats toks noriu būti. Tam reikalinga, kaip manau, patirtis, platus akiratis, subrendusi asmenybė. Kaip sakant, yra kur tobulėti.

Ką veikėt ir gero nuveikėt su mokiniais Alsėdžiuose? Ar šiandien negaila palikt „savo vaikų“?

Su alsėdiškiais mokiniais buvo labai smagu dirbti, ypač, kai matai, kad jaunuolių akys žiba, kad jie trokšta žinių. Tai mane skatino su mokiniais dalyvauti įvairiuose renginiuose – varžybose, minėjimuose, knygų bei mokyklų pristatymuose, šventėse, pasirodymuose ir kt. Smagu, kad drauge ne tik dalyvavome, bet ir pasiekėme ne vieną pergalę (respublikiniame būrių rikiuotės konkurse alsėdiškiai 2012 ir 2013 m. užėmė 1-ąją vietą – red. pastaba). Su mokiniais buvome parengę parodomąsias programas ir važinėjome pristatyti Alsėdžių vidurinės mokyklos į kitas rajono ir apskrities mokyklas. Net nežinau ką tokio ypatingo nuveikiau su mokiniais, bet dariau viską, kas patiko ir mokiniais, ir man. Taigi ši veikla man buvo daugiau malonumas nei darbas, ir 27 mėnesiai, kuriuos dirbau mokykloje, pralėkė akimirksniu.

Buvo tikrai sunku atsisveikinti su mokiniais, „vaikais“, nes bendri renginiai ir šventės labai suartina žmones, o

aš nė nepajutau, kada spėjau prie jų prisirišti. Kaip ir stovyklose, taip ir mokykloje nemėgstu atsisveikinimų, todėl prašiau neverkti, nes ir man būtų ašara ištryškusi per mokinių surengtą atsisveikinimo vakaronę.

Ar galit pasakyti, kad mokykla, kur dirbote jaunųjų šaulių būrelio vadovu, – svajonių darbas?

Kai turėsiu daugiau patirties visose srityse, daugiau būsiu išbandęs įvairių darbų, galėsiu atsakyti, bet mokykloje man buvo smagu dirbti, tikrai man ten patiko.

Kokius pirmus darbus planuojat nuveikti atėjęs dirbti rinktinės vadu?

Daryti viską, kad Žemaitijos šaulių rinktinė taptų Žemaitijos legionu, kaip vadų pasikeitimo ceremonijoje palinkėjo LŠS vadai.

Kaip reikėtų jaunimui diegti patriotizmą?

Asmeniniu pavyzdžiu.

Kas pačiam jį įskiepijo: tėvai, mokykla, Karo akademija?

Pradėjo „skiepyti“ Karo akademijoje. Negaliu pasakyti, kad tai buvo nuolat daroma, viskas nuo vadų priklausė. Bet per vienerius iš ketverių mokymosi metų turėjau tikrai stiprų ir reiklų vadą, kuris, bent jau mano nuomone, šioje srityje nuveikė itin daug. Įtakos padarė ir mokykla, bet ne ta, kurią baigiau, o ta, kurioje dirbau.

Dėkoju už pokalbį ir linkiu sėkmės siekiant prasmingų tikslų. ■

Bendravo LOLITA SIPAVIČIENĖ

PREZIDENTĖ APDOVANOJO SUVALKIJOS JAUNUOSIUS ŠAULIUS – KONKURSO NUGALĖTOJUS

Balandžio 22 d. Lietuvos Respublikos Prezidentūroje ir Krašto apsaugos ministerijoje buvo apdovanoti moksleivių fotografijų konkurso „NATO užrašas gyvai“ nugalėtojai.

Rinktinės archyvo nuotr.

Vertinimo komisija iš 53 konkurse dalyvavusių Lietuvos mokyklų, pateikusių per 74 originalius darbus, išrinko po geriausią pagal tris amžiaus kategorijas. Penktų–aštuntų klasių pogrupio nugalėtojais tapo Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Marijampolės 8-osios kuopos jaunieji šauliai. Jiems taip pat įteiktas specialus prizas. Visą savaitę Krašto apsaugos ministerijos socialinio tinklo „Facebook“ draugai balsavo už labiausiai patikusią „NATO užrašas gyvai“ mokinių nuotrauką ir geriausia išrinko Marijampolės jaunųjų šaulių nuotrauką.

Prezidentūros Baltojoje salėje vykusio renginio metu šalies Prezidentė Dalia Grybauskaitė pasveikino konkurso „NATO užrašas gyvai“ nugalėtojus ir įteikė Lietuvos trispalves bei NATO žemėlapius.

„Narystė NATO – Lietuvos saugumo ir laisvės garantas. Prieš 10 metų priimtas sprendimas išlieka gyvybiškai svarbus. Grėsmės akivaizdoje nesame vieni ir sulaukiame realios paramos iš sąjungininkų. Svarbu, kad būtume atsparūs ir informacinėms grėsmėms, todėl būtina skatinti jaunų žmonių pilietiškumą ir sąmoningumą“, – sakė Prezidentė.

Krašto apsaugos ministerijoje vykusią apdovanojimų ceremoniją suorganizavo krašto apsaugos viceministras

A. Valys sakė: „Noriu pasidžiaugti, kad pirmą kartą organizuojamas tokio pobūdžio konkursas sulaukė didelio mokinių susidomėjimo. Nuoširdžiai dėkoju ir sveikinu visus konkurso dalyvius, laureatus, mokytojus – visos atsiųstos nuotraukos vertos tik aukščiausių balų. Linkiu aktyviai dalyvauti mokyklos ir visuomeninėje veikloje, padėti vieni kitiems, nes visos jūsų svajonės išsipildys tik tada, kai būsite vieningi.“

Lietuvos narystės NATO dešimtmečiui paminėti skirtą konkursą rengė ir pateiktus darbus vertino Pilietinės gynybos centro prie KAM, Krašto apsaugos ir Užsienio reikalų ministerijų atstovai. Iš keliolikos geriausių nuotraukų parengta fotografijų paroda kelias per įvairias valstybės ir švietimo institucijas. ■

LOLITA SIPAVIČIENĖ

R. Dačkaus nuotr.

PAGERBĖME KOVOTOJUS UŽ LIETUVOS LAISVĘ

Kasmet Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės šauliai organizuoja pažintines išvykas Lietuvos laisvės kovų keliais bei istorinėmis žymių Lietuvos žmonių gyvenimo ir veiklos vietomis. Šių kelionių metu šauliai artimiau susipažįsta su Lietuvos laisvės kovų istorija, aplanko ir sutvarko Nepriklausomybės kovų karių, šaulių, pokario partizanų kapus, uždega atminimo žvakutes, užriša trispalvius kaspinėlius, padeda gėlių.

Kovo 2 d. Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės 2-osios kuopos vado Sauliaus Obolevičiaus ir šios kuopos valdybos nario, turizmo entuziasto, šaulio Liutauro Trumpulio iniciatyva buvo organizuota išvyka į Lenkijos teritorijoje esančias Beržnykų ir Seinų kapines. 1919–1920 m. čia dar Lietuvai priklausiusioje teritorijoje vyko aršūs mūšiai tarp tikrą nepriklausomybę paskelbusių Lietuvos ir Lenkijos kariuomenės dalinių. Šių susirėmimų pasekmė – gausesnė ir geriau ginkluota Lenkijos kariuomenė, remiama Prancūzijos, užėmė Suvalkus, Augustavą, Punską, Lipskus, Seinus, Beržininkus ir kitas vietas, kurios iki šiol priklauso Lenkijai. Mūšių metu žuvo dešimtys Lietuvos karių savanorių ir šaulių. Daugelis iš jų, pasibaigus karo veiksams, buvo palaidoti Leipalingyje, Veisiejuose, Alytuje ir kt., tačiau dalis liko ilsėtis čia.

Prieš įvažiuodami į Lenkijos Respublikos teritoriją trumpam sustojome Kapčiamiestyje. Čia pagerbėme legendinę 1831 m. sukilimo didvyrę Emiliją Pliaterytę, palaidotą senose miestelio kapinėse, sustojome ir tylos minute pagerbėm mūsų tautos didžiavyrių Lietuvos laisvės kovų dalyvių atminimą prie miestelio šulinio, į kurį sovietiniai budeliai ir tautos išgamos – stribai – sumesdavo nužudytų ir nukankintų partizanų kūnus.

Pirmas sustojimas – Beržininkų (Beržnykų) karių kapinės, kuriose

palaidoti septyni Lietuvos kariai savanoriai. Aptvarkę kapus, uždege žvakutes, pagerbę išėjusiuosius tylos minute, pajudėjome Seinų – seno Sūduvos kultūros centro – link. Užsukome į vietos kapines, kur ilsisi Lietuvos kariai savanoriai ir šauliai. Pagerbėme ir čia palaidotą varpininką, lietuviybės puoselėtoją, vieną iš „Varpo“ ir „Ūkininko“ laikraščių steigėjų dr. Juozą Kauką. Apsilankėme Seinų katedroje, sudalyvavome lietuviškose pamaldose, paklausėme gražių mažųjų vietos lietuvių giesmių. Šioje katedroje palaidotas poemos „Anykščių šilelis“ autorius, Seinų vyskupas Antanas Baranauskas. Greta katedros – buvusios garsios Seinų kunigų seminarijos pastatas, kur mokėsi dr. Vincas Kudirka, poetas Vincas Mykolaitis-Putinas, palaimintasis arkivyskupas Jurgis Matulaitis, Lietuvos nepriklausomybės akto signataras vyskupas Justinas Staugaitis.

Punske išklausėme lietuviškas šv. Mišias Švč. Mergelės Marijos Dangunėmimo bažnyčioje. Šalia jos pastatyti koplytstulpiai 1832, 1863 metų sukilėliams, 1944–1954 m. Lietuvos laisvės kovų partizanams atminti, 1941 m. sausio priverstiniam vietos lietuvių iškeldinimui iš gimtųjų namų atminti.

Kai pasivaikštai po Seinus ir Punską, pamatai daug vietų ir paminklų, susijusių su Lietuva, kai išgirsti lietuvišką žodį, kai jauti vietos lietuvių akių šilumą, susimąstai, kad čia lietuviybės daugiau negu kai kuriuose rytiniuose Lietuvos rajonuose. Vertėtų Lietuvos turizmo agentūroms organizuoti pažintines išvykas į šį kraštą, kur per amžius gyva lietuviška dvasia ir nuostabus gamtovaizdis.

Seinuose prie maisto prekių parduotuvės matėme ne vieną automobilį su lietuviškais numeriais, bet prie kapų buvome vieni. Kviečiame ir raginame neužmiršti Lenkijoje gyvenančių savo tautiečių, kuriems ne savo noru, o didžiųjų valstybių valia teko likimas gyventi ne Lietuvoje, o greta jos. Nuvažiuokim į jų renginius, į nuostabius liaudiškus Žolinės atlaidus Punske. Pabūkim su jais drauge, palaikykim juos. ■

STASYS IGNATAVIČIUS

LŠS atkūrėjas

L. Trumpulio nuotr.

„SAJOS“ NAUJIENOS: NAUJA VALDŽIA, NAUJI SENDRAUGIAI, NAUJA STIPENDININKĖ

Sajūnus vienija kilnūs tikslai

Kovo 22 d. šaulių studentų korporacija „Saja“ kiek pavėluotai, tačiau labai iškilmingai paminėjo Lietuvos nepriklausomybės atkūrimo dieną jau tradicija tampančiu renginiu „Gyva. Nepriklausoma. Laisva...“ Renginio metu sveikinimo žodį tarė naujoji „Sajos“ pirmininkė, kurią išrinko prieš tai posėdžiavęs neeilinis visuotinis susirinkimas.

Susirinkimas šį kartą svarstė daug svarbių klausimų: buvo pritarta pirmininko sendraugio Dariaus Kazėno ataskaitai, patvirtintas „Sajos“ vėliavos etalonas, eilinį kartą šiek tiek pakeisti įstatai. Svarbiausias klausimas, be abejo, buvo naujo pirmininko ir valdybos rinkimai. Savo kandidatūrą iškėlė sendraugė Modesta Skinkaitienė. Pristačiusi kaip niekada išsamias „Sajos“ veiklos gaires ir visus papirkusi didžiuliu noru stoti už „Sajos“ valdžios vairo, sendraugė Modesta užsitikrino visų simpatijas ir beveik vienbalsiai buvo išrinkta naująja pirmininke.

Valdybos nariais iš sendraugių sambūrio deleguoti sendraugis senolis Norbertas Černiauskas ir sendraugis tėvūnas Mindaugas Nefas. Pirmininkės siūlymu, į valdybą paskirtos sendraugės Aušra Kudirkaitė, Danutė Matelytė ir Ieva Vaištaraitė, o sendraugio Dariaus Kazėno siūlymu nubalsuota už sendraugio Vytauto Rakūno kandidatūrą.

Po ilgo ir sunkaus posėdžiavimo sajūnai niekur nesi-skirstė, o tiesiog iš naujo susirinko į gyvą, nepriklausomą ir laisvą renginį paminėti praėjusios Nepriklausomybės atkūrimo dienos. Renginys prasidėjo šv. Mišiomis Šv. Ignoto bažnyčioje ir tęsėsi bažnyčios rūsio salėje. Nepriklausomybės akto signataras Česlovas Vytautas Stanke-

vičius pasidalijo vis dar gyvais atsiminimais iš 1990 metų ir papasakojo, kaip vyko rengimasis nepriklausomybės atkūrimui, derybos su Kremliumi.

Per iškilmingiausią renginio dalį septyni sajūnai buvo pakelti į sendraugius: Regina Barbšytė, Aušra Kudirkaitė, Jolita Mickevičiūtė, Modesta Skinkaitienė (dviguba šventė), Edgaras Diržius, Darius Kazėnas ir Vytautas Rakūnas. Juostas sendraugiams užrišo „Sajos“ bičiulė ir rėmėja europarlamentarė Radvilė Morkūnaitė-Mikulėnienė. Nelieta nieko kita, kaip tik pasidžiaugti, kad „Sajoje“ subrendo antroji sendraugių karta.

Antrojoje renginio dalyje pirmosios kartos atstovas sendraugis Alminas Sinevičius įteikė jau antrąją savo vardo stipendiją. Šiomet ji atiteko sajūnei Karolinai Vijeikytei – antro kurso japonologijos studentei.

Renginį užbaigė bardas Gytis Ambrazevičius. Gytis ne tik nudžiugino savo kūrybos dainomis, bet ir pasidalijo ke liomis įžvalgomis apie Lietuvą bei lietuvių kalbą. Nudžiugino atlikėjo prisipažinimas, kad šis renginys, ko gero, pats patriotiškiausias, kokiame jam yra tekę dalyvauti. ■

Sajūnė DANUTĖ MATELYTĖ

„Sajos“ pirmininko portfelį iš Dariaus perėmė Modesta

Editos Ežerskytės nuotraukos

GEN. LTN. ARVYDAS POCIUS: „JAUNIEJI ŠAULIAI – LIETUVOS ATEITIS“

Lietuvos šaulių sąjungos štabe lankėsi Lietuvos kariuomenės vadas gen. ltn. Arvydas Pocius. Susitikęs su LŠS vadu ats. plk. Antanu Plieskiu bei šaulių rinktinių vadais svečias apsilankė „Trimito“ redakcijoje bei atsakė į jam pateiktus klausimus.

Tamsta Generale, ar Jūsų šiandieninis vizitas į Šaulių sąjungą susijęs su įvykiais Ukrainoje?

Žinote, tikrai vizito tikslų nesieju su Ukrainos reikalais. Mano apsilankymas čia yra tiesiog vienas iš eilinių vizitų, nes aš šiandien lankausi net keliuose Kauno įgulos kariniuose daliniuose. Kalbėjome apie veiklą, apie būsimas karines pratybas ir mano vizitas čia susijęs su tolesnio bendradarbiavimo su Šaulių sąjunga, vasaros stovyklų, jaunųjų šaulių stojimo į Karo akademiją temomis.

Dar viena aptarta tema siejasi su valstybės gynyba: kalbėjome apie ginkluotųjų pajėgų sudėtinę dalį – LŠS kovinius būrius. Nauja tema – į Lietuvos ginkluotąsias pajėgas yra įtraukti ir Lietuvos piliečių organizuoti ginkluoto pasipriešinimo (partizaniniai) būriai. Tai galimybė Lietuvos piliečiams prireikus, kai paskelbiama karo padėtis, ateiti į organizuotą struktūrą, kurioje numatyta vieta prie komendantūrų ar kariuomenės dalinių. Tiems žmonėms būtų skirti identifikaciniai ženklai (žali raiščiai) ir pažymėjimai. Kombatanto statusas apibrėžiamas tarptautine teise. Kiekvienos valstybės piliečiai, kurie mato, kad jų šaliai gresia okupacija pagal Ženevos konvenciją gali ginti savo valstybę. Jie privalo būti organizuoti, atvirai nešioti ginklus, turėti identifikacinius ženklus ir turėti vadą. Tada jie traktuojami kaip ginkluotųjų pajėgų dalis. Tai ir buvo viena iš temų, apie kurias kalbėjomės su rinktinių vadais. Daviau jiems „namų darbų“, kad paanalizuotų, pažiūrėtų, kokių dar reikėtų įstatyminių, teisinių pakeitimų, galbūt, dar ko nors, kad visuomenės nariai taip pat galėtų rasti savo vietą Šaulių sąjungoje ar prie jos, jau minėtoje „žaliaraiščių“ struktūroje.

Ar negalėtų šauliai tapti propagandinio karo kariais? Juk tai ne ką menkesnė užduotis, kurios Lietuvoje beveik niekas nevykdo, tik „partizanauja“ savo laiko sąskaita.

Pakankamai rimtas ažiotažas yra sukeltas dėl įvykių Ukrainoje. Mes esame NATO ir ES valstybė, ir mūsų statusas yra kitoks. Tai, kad visuomenė subruzdavo, pradėjo labiau domėtis valstybės gynyba, yra geras požymis.

Kibernetinės gynybos klausimai dabartiniame pasaulyje yra labai aktualūs. Su LŠS vadu kalbėjome ta tema. Kaip žinote, Estijoje yra įkurtas NATO kibernetinės gynybos kompetencijos centras. Lietuvoje jau yra kuriamos panašios struktūros. Kariuomenėje taip pat yra įsteigti panašūs vienetai, kurie rūpinasi šiais klausimais. Tačiau visuomenės nariai, šauliai ir savanoriai, ypač jaunimas, kuris domisi naujosiomis technologijomis, perskaitę aiškiai „rytietišką“ propagandą galėtų informuoti savo vadovybę ir tam galima surasti priemonių, kad kai kuriuos asmenis, Lietuvos šmeižikus, galima būtų patraukti baudžiamojon atsakomybėn.

Ko palinkėtumėte šauliams?

Jaunieji šauliai – Lietuvos kariuomenės ateitis ir Lietuvos ateitis. Visada galvojame apie naująją šaulių kartą, kurią turime užauginti ir tikrai džiaugiuosi, kad dabartinė Šaulių sąjunga, kuri yra labai atjaunėjusi, surado savo nišą tarp valstybės gynyba besirūpinančių organizacijų.

Linkiu suvokti širdimi, kas parašyta mūsų Konstitucijoje: kiekvieno Lietuvos piliečio teisė ir pareiga yra ginti savo valstybę. ■

Bendravo VALDAS KILPYS

Trečius metus iš eilės Laukuvos gimnazijoje vyksta renginys „Jaunųjų šaulių naktis mokykloje“, organizuojamas Laukuvos šaulių 2-ojo būrio vado Ernesto Burčo. Šiomet į renginį susirinko gausus mūsų būrys – net 48.

Tauragės teritorinio karo prievolės skyriaus specialistas Renatas Beržinis mums papasakojo apie Lietuvos kariuomenę, kario specialybę, perspektyvas tarnauti Lietuvos kariuomenėje, taip pat surengė viktoriną, kurios metu teisingai atsakiusieji į klausimus buvo apdovanoti prizais. Renginyje dalyvavo ir Savanorių pajėgų Žemaičių apygardos 3-iosios rinktinės 308-osios pėstininkų kuopos kariai ir jų vadas vyr. lt. Kęstutis Dembinskas. Kariai savanoriai buvo atsivežę pistoletų, automatinių ginklų, kulkosvaidį, granatsvaidį, kuriuos galėjome ne tik palaikyti, bet ir pabandyti išardyti bei surinkti. Į renginį užsukęs Žemaičių apygardos 3-iosios rinktinės vadas plk. lt. Gintaras Jaloveckas pritarė, kad reikia skatinti savanorių ir šaulių bendradarbiavimą.

Smagu, kad galėjome susirungti su savanoriais krepšinio 5X5 ir tinklinio 6X6 varžybose, iš kurių vienas – krepšinio – laimėjome. Atsisveikindamas vyr. lt. K. Dembinskas palinkėjo geros nakties ir paragino šaulius, sulaukusius 18-os metų, stoti į KASP. Beje, šiomet jau trys mūsų jaunieji šauliai papildė savanorių gretas.

Išvykus kariams, vyresnieji šauliai vedė užsiėmimus apie LK ginkluotę, istoriją bei minas. Būrių vadai šaudykloje pravedė pratybas. Po užsiėmimų ėjome į valgyklą naktiepiečių. Keista valgyti 3 val. ryto, bet buvome išalkę ir negalvojome apie laiką. O tada dalyvavome mūsų vado parengtoje orientacinėje rungtyje, kurios metu turėjome įminti užuominas, išdėstytas po visą gimnazijos teritoriją. Paskutines valandas, skirtas karinės tematikos filmams, dauguma šaulių iškeitė į saldų miegą po jėgų ir ištvermės reikalavusių užduočių.

Džiaugiamės mūsų gimnazijoje vykstančiais renginiais,

Rinktinės archyvo nuotr.

NAKTIS MOKYKLOJE

kurie įtraukia jaunimą ir skatina turiningai leisti laisvalaikį. Džiaugiamės, kad šis renginys gimnazijoje jau tapo tradicija. Taip pat norime padėkoti KASP Žemaičių apygardos 3-iosios rinktinės 308-osios pėstininkų kuopos kariams ir jų vadui vyr. lt. K. Dembinskui už pagalbą ir bendradarbiavimą organizuojant įvairius renginius. ■

ALMANTAS AUŠKALNIS

LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės Laukuvos
šaulių 2-ojo atskirojo būrio jaunasis šaulys

VERTINGI IR ĮDOMŪS MOKYMAI

Iki šiol Rokiškio jaunųjų policijos rėmėjų veikla apsiribodavo teoriniais mokymais, susitikimais su policijos pareigūnais, sporto varžybomis. Pirmieji praktiniai mokymai, surengti kovo pradžioje, nustebino rokiškėnus, grįžtančius po darbų namo. Jaunieji šauliai, suskirstyti į kelias nedideles grupes, nuo 17 val. mieste vykdė jiems skirtas sukarintas užduotis. Kontroliniuose taškuose kiekviena grupė gaudavo skirtingus pranešimus apie galimai vykdomus teisės pažeidimus. Gavę informacijos jaunuoliai turėjo kuo greičiau surasti nurodytą vietą, išsiaiškinti, ar tikrai ir kokie pažeidimai yra vykdomi, bei apie tai informuoti policijos budėtojus. Atvykus pareigūnams jaunieji šauliai stebėjo jų veiksmus. Kiekviena situacija buvo vietoje išanalizuota ir aptarta, visos mokymų situacijos nufilmuotos, tad bus

naudojamos ateityje kaip mokomoji medžiaga.

Aptariant mokymus – užduotis jauniems policijos pagalbininkams rengė kuopos vadas kartu su Prevencijos poskyrio pareigūnais – konstatuota, kad sugalvotos situacijos buvo įdomios ne tik jauniems šauliams, bet ir patiems policijos pareigūnams.

Galima pasidžiaugti, kad per mokymus, derindami teoriją su praktinėmis užduotimis, jaunieji šauliai-policijos rėmėjai įgijo praktinių įgūdžių, artimiau susipažino su policijos pareigūno profesija. Išvada – tokius mokymus, kiekvieną kartą patobulinus, rengti ne rečiau kaip kartą per ketvirtį. ■

Alfonso Smetonos šaulių

5-osios rinktinės Rokiškio 9-osios kuopos vadas

ATS. KPT. A. VEIKŠYS

VISOS PAŽINTYS BUVO ITIN ĮDOMIOS

Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės G. Matulionio 3-iosios kuopos jaunieji šauliai kartu su kuopos vadu R. Šerpatausku bei Druskininkų policijos komisariato prevencijos poskyrio vyr. specialiste Edita Vaitkevičiūte dalyvavo pažintinio ir profesinio orientavimo kelionėje bei aplankė Lietuvos policijos antiteroristinių operacijų rinktinę „Aras“, Vilniaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato Patrulių rinktinės raitąjį būrį ir Vytauto Didžiojo karo technikos muziejų.

Jaunieji šauliai iš arčiau susipažino su policijos veikla, o vienas iš „Aro“ pareigūnų papasakojo apie lemtingaisiais 1991 m. Medininkų pasienio poste žuvusius du šios rinktinės pareigūnus. Visi atvykusieji galėjo ne tik pamatyti, bet ir palaikyti rankose pareigūnų naudojamus ginklus, skydą, naktinio matymo ir termovizijos aparatus, nusifotografuoti prie rinktinės naudojamo šarvuočio bei jį apžiūrėti. Viskas buvo įdomu, tad jaunieji šauliai turėjo daug klausimų „arams“. Pareigūnai savo ruožtu aktyviai kvietė baigus mokslus savo ateitį sieti su darbu rinktinėje „Aras“. Vėliau jaunieji šauliai žiūrėjo nuotraukų, kur užfiksuotas pareigūnų gyvenimas, standus bei filmą apie „Aro“ veiklą.

Vytauto Didžiojo karo technikos muziejuje gidas jaunuoliams aprodė karinę techniką, o policijos žirgyne raitojo būrio specialistė Rytė Stankevičienė supažindino su būrio istorija, darbo specifika, papasakojo apie žirgus, jų priežiūrą. Apsilankę arklidėse jaunieji šauliai vaišino žirgus, o šie iš svečių rankų noriai kramsnojo specialiai jiems

Kuopos archyvo nuotr.

atvežtus vaisius ir daržoves. Jojimo manieže kiekvienas galėjo pajodinėti, o vėliau Raitojo būrio pareigūnė pademonstravo akrobatikos programą su treniruojamu žirgu.

Iš kelionės visi parsivežėme daug gerų emocijų. Be to, tikėtina, kad ši pažintinė kelionė padės ne vienam apsispręsti renkantis profesiją. ■

RAMŪNAS ŠERPATAUSKAS

*Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės
G. Matulionio 3-iosios kuopos vadas*

Rinktinės archyvo nuotr.

Lietuvos įstojimo į NATO dieną Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės šauliai mokymų metu sulaukė garbingų svečių iš Alytaus apskrities vyriausiojo policijos komisariato. Policijos pareigūnai supažindino šaulius su savo veikla ir įdomiai pristatė projektą „Savanoriai – žmonių saugumui“. Mykolo Romerio universiteto teisės studentė Ugnė papasakojo apie savo studijas, reikalavimus stojantiesiems, apie įdomius ir ekstremalius išbandymus mokymų metu, pakvietė dvyliktojus stoti į Lietuvos policijos mokyklą.

GALIMI KOLEGOS

Po pristatymo laukė staigmena. Lietuvos įstojimo į NATO 10-mečio proga policijos pareigūnas Donatas Katlauskas įteikė šauliams Lietuvos Respublikos Aukščiausiosios Tarybos akto dėl Lietuvos nepriklausomos valstybės atstatymo (kitai Kovo 11-osios aktas) reprodukciją. Nuo šiol įremitas dokumentas, esantis šalia šaulio priesaikos žodžių, visiems apsilankiusiesiems Alytaus šaulių namuose primins, kiek metų esame nepriklausomi ir laisvi, taip pat tai, kad laisvė yra pats brangiausias turtas, už kurį verta kovoti.

Išvykus policijos pareigūnams šauliai kibo į darbus: mokėsi bei laikė ginklo – karabino C-75, automatinio šautuvo AK-74 ir pistoleto Sig Sauer P220 – valdymo testus. Gera ir darbinga nuotaika šaulius lydėjo iki mokymų pabaigos. ■

JUOZAS LUCKUS

*Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių
1-osios rinktinės vado pavaduotojas*

Kai iš klevų ima varvėti sula, ateina laikas kelti inkilus. Inkilų kėlimas – šventė ne tik grįžtantiems paukščiams, bet ir žmogui, ypač vaikams. Tokią šventę kovo pradžioje suorganizavo LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės 4-osios ir 5-osios kuopų jaunieji šauliai.

Jaunieji šauliai nekantriai laukė inkilų kėlimo šventės. Gerai nusiteikę atvykome į Tauragės miškų urėdijos poilsiavietę, kur mūsų laukė dar medžiukvepiantys inkilai bei užkurtas laužas.

Inkiliukai buvo nevienodi: vieni mažesni, kiti didesni, vieni buvo nuobliuoti, kiti – su medžio žievės lopinėliais, tarsi ornamentuoti. Tiesa, visų inkiliukų landos vienodos – maždaug 3,2 cm skersmens, nes jie skirti ne varnėnams, kurie gyvena arčiau namų, o mažiesiems miško paukšteliams – zylutėms bei musinukėms.

Prieš keliant inkilus Tauragės girininkijos girininkas Aidas ir jo pavaduotojas Lukas šauliams paaiškino ir parodė, kaip taisyklingai tai atlikti. Inkilai keliami 2–3 metrų aukštyje. Kad nereikėtų į mišką neštis kopėčių, miškininkai vaikams išpjovė lazdynų šakų su dviša-

Rinktinės archyvo nuotr.

PAVASARĮ KVIETĖM KELDAMI INKILUS

kėmis viršūnėmis. Jomis inkilas iškeliamas ir, patikrinus, ar jį atlaikys medžio šaka, kabinamas už jame įtaisyto lankelio ar kablio. Inkilo landa turėtų būti atsukta į rytų, pietryčių pusę – iš kur teka saulė. Taip pat inkilai vieni nuo kitų kabinami ne arčiau nei 50 metrų atstumu.

Baigę darbus kepėme bulves lauže bei vaišinomės karšta arbata. Pailsėti vertėjo, nes nuveikėme nemažai – iškėlėme net 30 inkilų. Tuo džiaugiamės bei tikimės, kad pradžiuginsime ir sparnuočius.

Dėkojame Tauragės urėdijos girininkui Aidui ir jo pavaduotojui Lukui už pažintį su mišku ir turiningai praleistą laisvalaikį. ■

LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės informacija

BAISOGALIEČIŲ TALKA – TRUPINĖLIS APLINKOS ŠVARAI

Kuopos archyvo nuotr.

Gražus balandžio 12-osios rytas prie Baisogalos kultūros namų sukvietė grupę jaunųjų šaulių, šaulių bei miesto bendruomenės žmonių, norinčių dalyvauti talkoje ir pagerinti aplinkas. Susėdę į automobilius atvykome į Diauderių piliakalnio teritoriją – turistų pamėgtą vietą, kur einant atsiveria gražūs vaizdai. Piliakalnis, iš abiejų pusių apsuptas užtvankos vandeniu, baiso-

galiečių vadinamas „Baisogalos jūra“. Mūsų užduotis buvo surinkti paliktas po žiemos šiukšles ir išretinti krūmus, kad atsivertų gamtovaizdis.

Darbavomės sušilę, tad surinkome gana daug gamtai nereikalingų žmonių padovanotų šiukšlių. O po talkos smagu buvo pasidalyti išpūdžiais, nubraukti dulkėtą prakaitą ir pasivašinti lauže keptomis bulvėmis bei dešrelėmis.

Turėtų būti daugiau talkų. Tada pagerėtų mūsų miškai ir turistinės vietos, reikalingos ne tik kiekvienam mylinčiam gamtą žmogui, bet tolimam svečiui parodyti didžiujantis. ■

RIMANTAS NARBUTIS

Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės Baisogalos 8-osios kuopos vadas

TRIGUBA JAUNŪJŲ ŠAULIŲ ŠVENTĖ

Kovo 10 d. Vilkyškių Johaneso Bobrovskio vidurinėje mokykloje vyko triguba šventė – 13-osios Pagėgių 9-osios kuopos įkūrimo metinės, Kovo 11-osios paminėjimas bei jaunųjų šaulių pasižadėjimo ceremonija. Tą dieną mokyklos kieme, plazdant Lietuvos Respublikos ir LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vėliavoms, ???? moksleivių tapo jaunaisiais šauliais. Smagu, kad pasveikinti mūsų atvyko Vilkyškių kunigas, buvęs mokyklos direktorius Alvydas Dumbliauskas, LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės vadas Kęstutis Bauža, Vilkyškių seniūnas Darius Jurkšaitis, Pagėgių kuopos vadas Algirdas Saročka. Bendramoksliai jaunuosius šaulius pasveikino skambiai patriotinėmis dainomis.

Po oficialiosios šventės dalies svečiams buvo surengta užduotis: užrištomis akimis šaunant iš orinio šautuvo reikėjo susprogdinti balioną. Vėliau Bardinų kinologai ir MPB kariai pavežėjo jaunuosius šaulius ir visus šventės dalyvius su šarvuočiu, o Pagėgių šauliai kartu su Vilkyškių būrio vade K. Gečasukaite pavaišino skania šauliška koše.

Esame dėkingi už šią surengtą šventę mūsų vadui Algirdui Saročkai. ■

BEATA PREIMONAITĖ

LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės

Pagėgių 9-osios kuopos 3-iojo būrio jaunoji šaulė

Kovo 29 d., kai Lietuva minėjo įstojimo į NATO – Šiaurės Atlanto sutarties organizaciją – 10-ąsias metines, Rokiškio 9-osios kuopos jaunieji šauliai rinkosi į vadavietę dalyvauti mokymuose. Ryte po trumpos rikiuotės žygiavome prie Laisvės paminklo, kur iš gyvų žmonių sudarę užrašą „NATO“ fotografavomės konkursui „NATO gyvai“. Fotografuodamiesi jaunieji šauliai laikė Lietuvos vėliavą, 2013-aisiais plevėsavusią Gedimino pilies bokšte ir šiemet sausio 1-ąją krašto apsaugos ministro J. Oleko įteiktą Rokiškio Juozo Tumo-Vaižganto gimnazijos direktoriui. Beje, kuopos jaunuoliai fotografuoti prieš šios vėliavos turi teisę, kadangi savo veikla įnešė didelį indėlį į tai, kad trispalvė būtų perduota saugoti į Rokiškį.

Iki pietų padalinus kuopą į dvi dalis vyko topografijos ir rikiuotės užsiėmimai. Šios temos pasirinktos, nes į kuopą įstojo daug naujokų: Obelių ir Kamajų būriai. Topografijos mokė kuopos vadas, o rikiuotės – jaunieji šauliai, turintys II pakopą, prižiūrėti kuopos vado pavaduotojo ats. vyr. ltn. A. Melnikovo.

Po pietų vadovavimas kuopai buvo perduotas jaunesiems šauliams, turintiems ne mažesnę kaip dvejų metų veiklos praktiką. Prasidėjo naujokų krikštynos – kažkas neįtikėtino, staigmena net tik jaunesiems šauliams, bet ir kuopos bei būrių vadams. Jaunųjų šaulių išradingumui nebuvo ri-

Kuopos archyvo nuotr.

ĮSPŪDINGA DIENA

bų. Naujokai turėjo praeiti tikrą jaunojo šaulio ištvėrmės išbandymo kursą. Netruko vandens ir purvo vonių, teko žygiuoti skanduoju ir šliaužti, pabėgioti bei kareiviškos košės paragauti. Viską sunku ir išvardyti. Svarbiausia, kad nebuvo nei vieno nuskriausto ar išsižeidusio. Pabaigoje visi jautėsi pavargę, bet laimingi: dalijosi išpūdžiais, skambėjo juokas, dėkojo kuopos „senbuviams“ už surengtą šventę.

Štai tokia mūsų kuopos kasdienybė. Džiugu, kad kuopos jaunieji šauliai rodo iniciatyvą ir jau kelintą kartą suorganizuoja ką nors naujo, įdomaus, nekasdieniško. ■

ATS. KPT. A. VEIKŠYS

Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Rokiškio 9-osios kuopos vadas

TREČIAKART „KĖSTUTĖNŲ“ ŽYGYJE

Būrio archyvo nuotr.

Ir šiemet Laukuvos jaunieji šauliai dalyvavo ketvirtus metus Lietuvos pėsčiųjų žygių asociacijos ir Lietuvos kariuomenės Kęstučio motorizuotojo pėstininkų bataliono organizuotame žygyje, skirtame Jungtinės Kęstučio apygardos partizanams ir Virtukų kautynėms, įvykusioms 1945 m. liepos 22 d., atminti. Žygį pradėjome Lyduvėnuose, Raseinių raj.

Šiemetiniame žygyje dalyvavo apie tūkstantis žygeivių iš visos Lietuvos. Buvo galima pasirinkti dviejų tipų dis-

tancijas, iš kurių viena buvo 21 km, o kita – 32 km. Einant teko pabendrauti ne vien su saviškiais, bet ir su žmonėmis, kurie nepatingėjo atvykti ir iš toliau – Vilniaus, Panevėžio. Taip pat sutikome ir savo gerus bičiulius, jaunuosius šaulius iš pajūrio. Iš mūsų šaulių būrio žygyje dalyvavo 18 jaunųjų šaulių ir būrio vadas Ernestas Burčas. Žygyje patyrėme daug išpūdžių, nes trasoje reikėjo įveikti kelis sunkiai praeinamus kelius bei kliūtis: pelkę, purvynus, upelį. Tačiau visa tai jauniems šauliams nėra neįveikiama užkarda. Smagu ir tai, kad trečią kartą dalyvaudami „Kęstutėnų“ žygyje praplėtėme Lietuvos istorijos žinias ir puikiai bei turiningai praleidome gražią šeštadienio dieną. ■

GEDIMINAS PETRAUSKAS

LDK Kęstučio šaulių 7-osios

rinktinės Laukuvos 2-ojo būrio jaunasis šaulys

ŠAULIŠKOSPAMOKOS – BENDRAUTI BE PATYČIŲ

Kovo pabaigoje Tauragės rajono Skaudvilės mokyklos moksleiviai dalyvavo akcijoje „Veiksma savaitė be patyčių“ ir netradiciniu būdu atkreipė Skaudvilės miestelio bendruomenės dėmesį į vaikų patyčias.

Jau penktus metus iš eilės mokykla dalyvauja akcijoje, pakviesdama bendradarbiauti ir kitų organizacijų atstovus: Kauno kolegijos Tauragės skyriaus studentus, Tauragės vaikų globos namų „Šaltinėlis“ globotinius. Šiemet į pagalbą organizuojant renginį buvo pakviesti LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės 5-osios kuopos jaunieji šauliai kartu ir jaunųjų šaulių būrelio vadovu bei rinktinės vadu ats. mjr. Kęstučiu Bauža. Mokyklos psichologės Eglės Ramanauskaitės iniciatyva jaunieji šauliai surengė moksleiviams penkių kilometrų distancijos žygį Skaudvilės miestelio apylinkėse, kurio metu žygeiviai nešėsi plakatus „Stop patyčioms“.

Su jaunąja šaule Vakare Galinaityte priešakyje vaikai skandavo sukarintą skanduotę smerkdami karą, skelbdami taiką, pagarbą žmogui, skatindami nugalėti patyčias ir sustabdyti keiksmažodžių patrankas. ■

Kuopos archyvo nuotr.

„Jei žmogaus tu negerbi, būt kareiviui negali, reikia žmogų tau mylėti ir patyčias nugalėti...“, – aidėjo jauni balsai.

Dalyviai žygio metu rungėsi šauliškose estafetėse šaudydami į plastiko butelius, žymėtus įvairiomis patyčių formomis (stop muštis, stop pravardžiuotis...), atsakinėjo į klausimus apie patyčias, išminavo patyčių bombą, o nedraugiškas elgesys užduočių metu pridėjo baudos taškų. Šauniai užduotis organizavo ir neklusnių vaikų elgesį tolerantiškai valdė pareiginingieji ir drausmingieji jaunieji šauliai. Grįžę žygeiviai buvo apdovanoti šauliškais suvenyrais, o uniformuoti jaunieji pagalbininkai – mokyklos darbuotojų ir vaikų meniniais darbais. Moksleiviai, atsispyrę nuovargiui, pasižadėjo vienas kitą dar labiau gerbti bei išreikškė viltį bendradarbiauti ir toliau su aktyviu jaunimu bei įveikti ilgesnę žygio distanciją ateityje. ■

KAROLINA MILKINTAITĖ

LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės 5-osios kuopos šaulė

PATARIMAI KARO AKIVAIZDOJE, ARBA KĄ DARYTI, KAI VIS TIEK BUS BLOGAI?

Šis tekstas inspiruotas paprastos priežasties: vieną savaitgalio vakarą autorius žiopsojo televizorių ir ten buvo šnekama apie įvykius Ukrainoje. Studijoje sėdėjo visas pulkas buvusių ministrų, politikų, politologų ir kitokių ekspertų. Kiekvienas „varinėjo“ savo kalbas, tačiau anei vienam neatėjo į galvą, kokia bus šios laidos esminė „žinia“. Gausiai vartojami žodžiai „karas, okupacija“ ir „tai gresia ir mums“ nuteikė nelinksmi. Jautresnės prigimties žmogelis galėjo supanikuoti...

Ką daryti?

Panikos apimtas žmogus elgiasi neprotingai, jo daromi sprendimai yra tiesioginis kelias į pražūtį. Karo (jei norite, okupacijos) sąlygomis esminis dalykas tampa sveikas protas ir gebėjimas blaiviai vertinti situaciją.

Kol mūsų valstybė nemato reikalo sekti kitų sąjungininkų pavyzdžiu, kai po kiekvieno „neramumą keliančio įvykio“ yra įkuriamos papildomos telefono linijos, kur puikiai dorojamasi su panikos apimtų piliečių nerimastingomis mintimis, reikia nors kažkaip bandyti įveikti valstybėje tvyrantį nerimą. Tai mūsų šauliška pareiga. Todėl nelieka nieko kito, kaip tik mąstyti blaiviai ir – jei yra galimybė – viešai.

Šis straipsnis gimė konsultuojantis su žmogumi, kuris yra senas „karo vilkas“ ir apie dramatiškus įvykius žino ne iš laikraščių. Kai, neduok Dieve, ateis laikas, kai beprotiškomis kainomis bus perkami bilietai į Ameriką, kasami bunkeriai ar pinigai keičiami į auksą – metas spręsti bus praėjęs.

Jūs sprendimą privalote padaryti gerokai anksčiau...

Galimi veiksmy scenarijai

Pirmiausia tenka apgailestauti, kad viešojoje erdvėje galima okupacija/aneksija vaizduojama itin vaikiškai ir atsilikusiai. Suprask, per sieną pajudės kaimynų tankai ir užims Lietuvos teritoriją. Infantilų. Tokie dalykai dabar yra daro-

mi kitaip, subtiliau. Ir į Krymą autobusais kelis mėnesius iki įvykių vyko „ekskursantai“ (išimtinai stiprūs vyrai), kurių užduotis buvo atsirasti reikiamu laiku, reikiamoje vietoje.

Rusija tokiomis atvejais veikia pagal praktiškai patikrintus planus („narabotkes“), kur improvizacija draudžiama. Ir Lietuva čia nebūtų jokia išimtis.

Esmė – vieną dieną jūs atsikeliate ir gatvėse pamatote ginkluotus „žalius žmones“ pramaišiu su juos palaikančiais „draugininkais“. Štai tada jums iš karto tenka apsispręsti, ką darysite toliau. Galimi variantai:

- liekate mieste su šeima (neatsakingas pasirinkimas);
- evakuojate šeimą ir grįžtate į miestą (jau geriau);
- visi dingstate kuo toliau nuo didelių miestų (protinga).

Kaip jau supratote, esminis klausimas tokiu atveju yra, ar jūs esate vienišas kovingai nusiteikęs pilietis, ar visgi turite vaikų/šeimą ir jų išsaugojimas jums nėra paskutinis dalykas. Privalote suvokti, kad būsite niekinis kovotojas, kol šeima nebus sąlyginai saugi.

Truputis psichologijos

Didžiausios civilių žmonių žūtys dažniausiai sietinos su klaidingu situacijos įvertinimu. Jei išsilaikysite pirmąsias dvi savaites – vadinasi, esate ne iš kelmo spirtas. Jei jau kieme „žali žmogeliukai“, privalote įvertinti, kas vyksta: ar tai lokalus konfliktas, ar karas su fronto linija, ar ilgalaikė

šalies okupacija su neaiškiais išsivadavimo galimybėmis. Kiekvienu atveju reikia elgtis skirtingai. Išsiaiškinkite, kas ir į ką šauda. Ir – svarbiausia, dėl ko.

Šūviai gatvėse, vienas kitas lavonas – dar ne pasaulio pabaiga. Geriau pasirūpinkite vandeniu ir maistu. Ir nuo pat pirmųjų valandų išmeskite iš galvos mintį apie savo išskirtinumą. Dabar jūs – niekas. Tuščia vieta. Visa tai, apie ką buvo kalbama per šventes, pamokas ar kitas ypatingas progas, yra svarbu, bet tik po to, kai likote gyvas. O tai dabar yra svarbiausia.

Buvimas mieste

Kol aiškinatės, kas ir dėl ko pykstasi, pradėkite susitaikyti su pasikeitimais: pinigai beveik nieko, nuosavybė, kurią užgyvenote, – kitiems nieko nereiškia arba svarbi tik tiek, kiek ja galima pasinaudoti savo tikslais, aukso kainą dabar įgyja vanduo, maistas, ginklai ir amunicija, vaistai ir jau minėtas auksas, brangenybės, kiti vertingi, bet ne itin įmantrūs dideli daiktai.

Toliau papunkčiu:

* Jei gyvenate šalia svarbių infrastruktūros objektų (kariniai daliniai, ligoninės, ryšio antenos, paštas, valdžios institucijos ir kt.), tikėkitės keliagubos nemalonumų porcijos. Geriau išsinešdinti iš ten iš karto. Prieš tai lipnia juosta perklijuokite langus iš vidaus ir išorės.

* Niekada neikite niekur be tikslo. „Eisiu pažiūrėti, kas ten vyksta“, – bene kvailiausia, ką galima sugalvoti tokiu metu. Mieste judėkite tik dienos metu. Ir jokių maskuojamųjų rūbų ar kitokių militaristinių atributų!

* Maistas ir vanduo yra svarbiausia. Bendra informacija: parduotuvės dažniausiai pradėdamos apvaginėti po dviejų dienų nuo neramumų pradžios. Jei nusprendėte „traukti žygin“ – beisbolo lazdos neužteks. Ir niekada nedarykite to vienas. 3–4 žmonės yra ideali kompanija (apie tai – kiek vėliau).

* Jei nusprendėte iš miesto bėgti – pasirenkite ne juokais. Atminkite pagrindinį principą: kelionės metu jūs savo daiktus mainysite į savo daiktus. Atidavę vieną,

išsaugosite kitą, todėl daiktus reikia susipakuoti atsakingai, kad visko neatimtų iš karto.

Dingstame iš miesto

Lietuvoje nėra tokių miestų, kuriuose galima būtų jaustis it megapolyje. Vilnius – pereinamas pėstute, apie Kauną ir Klaipėdą nebėra ką ir sakyti. Pagrindinis patarimas yra pamiršti apie automobilį. Tai ypač aktualu, jei mieste vyksta kovos. Bet koks judantis transportas tada suvokiamas kaip potenciali grėsmė, ir per daug nesukant galvos apšaudomas. Tad susikrauname kuprines, apsirengiame ne per daug spalvotai, bet ir be kariškų akcentų ir pajudame. Dieną, nesislapstydami.

Reikia turėti dvi kuprines mažiausiai. Jos viena kitą dubliuoja, tik vienoje visko daugiau, o kitoje – atsargų maždaug dienai. Pirmąją jūs pasitaikius progai „išmainysite“ į antrąją ir neliks be nieko. Panaši situacija ir su ginklais (jei tokių turite). Susidūrę su kariškiais iš karto ramiai sakote, kad turite ginklą (lygiavamzdį šautuvą ar pan.) ir be ceremonijų jį atiduodate išsaugodami pistoletą. O jis reikalingas apsiginti nuo vietinių plėšikėlių, kurių neabejotinai prisivis it musių.

Auksą, brangenybes slepiate keliose vietose. Jų tikrai prireiks. Už miesto galima pradėti dairytis automobilio. Kaip? Spręskite patys. Jei tokį suradote, iš karto pritvirtinate baltas vėliavėles. Susidūrę su karinėmis kolonomis ar pavieniais patruliais iš karto stojate šalikelėje, iškišate rankas pro langą ir nežiūrite į akis.

Esminis klausimas – kur gi eiti? Daug kas priklauso nuo metų laiko ir jūsų ryšių. Eikite ten, kur ramiau, daugiau žemės ir giminaičiai. Kraujo ryšys tokiais atvejais yra patikimiausias. Atminkite, kad jei radote vietą, kur galite prasimaitinti pats su šeima – esate beprotiškai laimingas.

Jei vis dėlto atsitiktų taip, kad norite kariauti – pirmiausia pasirūpinkite šeima. Tada grįžkite atgal ir ieškote tinkamos kompanijos. Nes vienas tikrai pražūsite. Bet tai jau kito straipsnio verta tema. ■

VALDAS KILPYS

VISADOS PASIRUOŠĖ!

Balandžio 4–6 dienomis Šalčininkų r., Dieveniškų miškuose, lakstė būrys jaunuolių karinėmis uniformomis, tiesa, neginkluoti – su medinėmis ginklų imitacijomis rankose. Jaunuolių veidus ir plaštakas slėpė kamufliažas. Jauni žmonės žygiavo atkreipdami vietinių gyventojų dėmesį ir sukeldami klausimą: gal ruošiamasi galimam priešui iš Rytų puolimui? Tačiau jaunimas ten buvo kitu tikslu.

Šalčininkų rajone vyko karinės jaunųjų šaulių pratybos. Vėly penktadienio vakarą į Dieveniškų „Ryto“ vidurinės mokyklos pastatą susirinko 130 Šalčininkų 11-osios kuopos šaulių, svečių iš kitų kuopų ir karių savanorių. Tik atvykus sporto salėje buvo primintos pratybų užduotys, nebylieji valdymo signalai ir rikiuotė. Po apmokymų jaunuoliams teko įsikurti ant grindų ir laukti „tikrųjų“ pratybų pradžios.

Šeštadienio rytas prasidėjo kaip kariuomenėje – ankstyvas kėlimasis, mankšta, pusryčiai, tolesni apmokymai ir ilgai lauktos karinės pratybos miškuose. Į girią išsiruošė tik labiau pažengę jaunųjų šaulių būriai. Jie veikė tai, ką išmoko ar prisiminė vakare bei ryte. Karinių pratybų instruktoriai į planus įtraukė ir priešui puolimą – dėl to jaunesiems kovotojams teko kelias valandas išgulėti pasalo-

Taip atrodė Maidanas sausį

je, šukuoti mišką, vesti derybas bei atlikti kitas užduotis.

Tos pačios dienos vakare vienas būrys vėl išsirengė į mišką. Tačiau šįkart jaunieji šauliai ir savanoriai nakty mokėsi tinkamai įkurti laužavietę, pasistatyti būstą ir vasarą, ir žiemą, atlikti pasalą ir klausėsi jaunesniojo eilinio Vytauto Tamulyno patarimų apie išgyvenimą miške.

„Mokymai ugdati jaunimą yra labai svarbūs, nes jaunas žmogus pratinasi prie sunkesnių aplinkybių, ugdo ištvermę, mokosi dirbti komandoje. Jis treniruoja savo sumanumą įvairiose situacijose, kurios svarbios ir civiliame gyvenime. Pratybų metu jaunimas mokosi topografijos, nebylaus valdymo signalų, maskuotės, palapinsiaustės statymo, higienos pagrindų miško sąlygomis, stebėti aplinką, vykdyti užduotis komandoje“, – sakė jaunesnysis eilinis ir vienas iš karinių pratybų instruktorių Vytautas Tamulynas.

Jaunieji šauliai ne tik daugiau sužinojo, užsigrūdino, bet ir susipažino su kareiviško gyvenimo kasdienybe. Tad sekmadienio rytą prieš vyresnius karininkus jau stovėjo ne išsigandę vaikai, o patirties įgavę ir pasitempę Lietuvos patriotai. ■

KRISTINA GRAŽEVIČIŪTĖ

Lietuvos edukologijos universiteto studentė

PATEKĘS Į NEEILINĘ SITUACIJĄ JAUNASIS ŠAULYS NEPRAŽŪTŲ

Giedriaus Matulionio 3-iosios kuopos jaunesiems šauliams Krašto apsaugos savanorių pajėgų Dainavos apygardos 1-osios rinktinės 109-osios kuopos kariai savanoriai pravedė itin įdomias ir naudingas pratybas – išgyvenimo kursą. Pratybų vadovas vyr. ltn. V. Žūkas jaunuoliams paaiškino pagrindinius išgyvenimo gamtoje principus, vėliau pademonstravo, kaip išgauti ugnį naudojantis parankinėmis priemonėmis: ugnies skeltuvu, kompasu ar žiūrono lęšiu, taip pat priminė, kokios medžiagos gali būti panaudotos norint įkurti ugnį (parakas, sausas kuras, paukščio lizdas ir kt.). Vėliau jaunieji šauliai, suskirstyti į grupes, turėjo pademonstruoti įgytas žinias ir savarankiškai užkurti laužą.

Vyresnioji eilinė N. Vidūnaitė pademonstravo, kaip reikia išfiltruoti ežero vandenį, kad jį būtų galima gerti. Patys drąsiausieji paragavo taip paruošto vartoti vandens ir gali patvirtinti, kad nieko bloga neatsitiko.

Bene pagrindinis išgyvenimo gamtoje akcentas, kaip daugelis žinome, – laikino būsto įkūrimas. Kaip jį pasistatyti jaunuoliams nuodugnai aiškino, demonstravo bei mokė vyr. ltn. V. Žūkas ir grandiniai L. Burzdžius bei G. Balčius.

Šiomis pratybomis visi jaunieji šauliai liko ne tik patenkinti. Mokymai suteikė itin vertingų žinių, kurios reikalingos patekus į ekstremalias sąlygas bei norint išgyventi, kol sulauksi pagalbos. ■

RAMŪNAS ŠERPATAUSKAS

*Karininko A. Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės
Giedriaus Matulionio 3-iosios kuopos vadas*

LIETUVA, IŠKOVOJUSI LAISVĘ, ĮVERTINO MŪSŲ SIEKIUS IR MŪSŲ DARBUS

Šiomet kovo 15-ąją minėjome dvi J. Žemaičio gyvenimo datas: 105-osios gimimo ir 60-osios nužudymo metinės.

1951 m. gruodį ištiktas insulto buvo dalinai paralyžuotas ketvirtasis Lietuvos prezidentas, Lietuvos laisvės kovų sąjūdžio prezidiumo pirmininkas generolas Jonas Žemaitis–Vytautas. Pusiau paralyžuotas Lietuvos partizanų vadas buvo laikomas Jurbarko raj. Šimkaičių miške esančiame bunkeryje. Tuo metu jo pareigas perėmė A. Ramanauskas–Vanagas. Iki 1952 m. balandžio saugumo sumetimais jam nebuvo suteikta jokia medicininė pagalba ir jį slaugė, pasikonsultuodama su gydytojais,

Kauno Raudonojo Kryžiaus ligoninės seselė Marytė Žiliūtė. 1953 m. gegužės 29 d. į J. Žemaičio–Vytauto bunkerį (išdavikui nurodžius) pro vėdinimo angą buvo įmestas užtaisas su migdančiomis dujomis. Bebaimis partizanų vadas pateko į kruvinas okupantų saugumiečių rankas. Iš pradžių buvo kalintas Vilniaus MGB (NKVD – KGB) požemiuose. 1953 m. birželio pabaigoje paties sovietinio saugumo vado L. Berijos įsakymu J. Žemaitis buvo pervežtas į Maskvos Butyrkų kalėjimą. Birželio 25 d. jis buvo apklaustas L. Berijos. Beveik pusę metų tęsėsi J. Žemaičio tardymas, tačiau didvyris iškentė visus nežmoniškus tardymus ir kankinimus, neišdavė bendražygių ir atmetė pasiūlymą rašyti malonės prašymą. Teisme J. Žemaitis išdidžiai kalbėjo: „Aš, kaip buvęs Lietuvos karininkas, davęs priesaiką Lietuvai, atsisakau pasakyti tardymo organams savo nelegalios veiklos dalyvių, nes laikau, kad tai iš mano pusės bus išdavystė.“

Jo paskutiniai žodžiai teisme buvo: „Istorija moko, kad kraujas niekada nebūna pralietas veltui. Jei ne dabar, tai už penkiasdešimties, už šimto metų Lietuva, iškovojusi laisvę, įvertins mūsų siekius ir mūsų darbus.“

1954 m. lapkričio 26 d. ketvirtasis Lietuvos prezidentas, Lietuvos laisvės kovų sąjūdžio Tarybos prezidiumo pirmininkas, Ginkluotųjų pajėgų vadas generolas Jonas Žemaitis–Darius, Lukas, Tomas, Aistis, Tylius, Žaltys, Vytautas buvo sušaudytas Maskvos Butyrkų kalėjime.

Nijolė Gaškaitė–Žemaitienė straipsnyje „Karžygio kryžius“ (Lietuvos aidas, 1997-02-15 Nr. 15) rašė: „Sušaudant Butyrkų kalėjime bu-

vo suregistuotas kalinio turtas: drabužiai, kuriais buvo apsirengęs, staltiesės gabalas, naudotas vietoj autkojų, ir medalikėlis. Tik neįrašytas turtas, kurį J. Žemaitis paliko Tėvynei: Karžygio Kryžius.“

Jonas Žemaitis gimė 1909 m. kovo 15 d. Palangoje. Baigęs gimnaziją įstojo į Kauno karo mokyklą, kurią baigė 1929 m. Vėliau studijavo Prancūzijos artilerijos mokykloje. Grįžęs iš mokslų Prancūzijoje, kapitonas J. Žemaitis tarnavo artilerijos pulke. 1940 m. birželį sovietams okupavus Lietuvą įsijungė į pagrindinės antisovietinės organizacijos veiklą, dalyvavo 1941 m. birželio 22–28 d. sukilime. 1944 m. vasarį Šiluvos ir Tytuvėnų valsčiuose suorganizavo apie 150 vyrų būrį ir įstojo į generolo P. Plechavičiaus steigiamą Vietinę rinktinę. Buvo paskirtas šios Rinktinių 310-ojo bataliono vadu. Vokiečiams išformavus rinktinę, kurį laiką slapstėsi, o nuo 1945-ųjų metų pradžios įsijungė į rezistencinę veiklą, tapo „Žebenkštis“ rinktinės štabo viršininku, vėliau vadu. 1946 m. J. Žemaičio iniciatyva buvo užmegzti ryšiai su Vyriausioju partizanų štabu. Jam pavyko sužinoti apie J. Markulio išdavystę. Apie tai jis informavo Jungtinės „Kęstučio“ apygardos, kuriai priklausė „Žebenkštis“ rinktinė, vadovybę. Dėl to „Kęstučio“ apygardai pavyko išvengti suėmimų. Apie išdaviką J. Markulį buvo informuoti ir kiti partizanų dalinių vadai. 1947 m. sausio 12 d. J. Žemaitis ir kiti Jungtinių „Kęstučio“ apygardos vadai dalyvavo visos Lietuvos partizanų apygardų vadų suvažiavime. Šis suvažiavimas laikomas centralizuotos rezistencijos pradžia Lietuvoje.

1947 m. balandžio pradžioje Batakių miške žuvus Jungtinių „Kęstučio“ apygardos vadui J. Kasperavičiui, apygardai vadovauti buvo išrinktas J. Žemaitis. 1948 m. J. Žemaičiui vadovauti buvo pavesta ir Vakarų Lietuvos srities ginkluotoji organizacija, kuriai priklausė trys kovi-

nės partizanų apygardos: Kęstučio, Žemaičių ir Prisikėlimo. Nuo 1948 m. J. Žemaitis dėjo labai daug pastangų įsteigti vieningą, kovojančią prieš okupantus, partizanų organizaciją. 1949 m. vasario 10–20 d. įvykusiame Lietuvos apygardų ir rinktinių vadų suvažiavime (vyko Radviliškio raj. Minaičių km. ir buvo sušauktas J. Žemaičio pastangomis) buvo įsteigtas Lietuvos laisvės kovų sąjūdis (LLKS), kurio Tarybos prezidiumo pirmininku vieningai buvo išrinktas J. Žemaitis. Jis ir sugalvojo organizacijos pavadinimą. Suvažiavimo metu buvo išrinkta partizanų vadovybė, patvirtintas partizanų statusas, įstatai, priimta LLKS Deklaracija, kuri buvo okupuotos, tačiau nepasidavusios, kovojančios ir pasiaukojančios Lietuvos teisiškai nepriklaištingas dokumentas, Lietuvos Respublikos Seimo pripažintas 1999 metais.

Partizanų vado generolo J. Žemaičio–Vytauto žodžiai teisme išsipildė. Lietuva įvertino Lietuvos laisvės kovotojų siekius ir darbus: 1997 m. vasario 14 d. Lietuvos Respublikos Prezidento dekretu J. Žemaičiui buvo suteiktas Vyčio Kryžiaus 1-ojo laipsnio ordinas (po mirties), 1999 m. vasario 16 d. Vilniuje atidengtas J. Žemaičio paminklas (paminklo autoriai – skulptorius G. Lukošaitis, menotyrininkas S. Latonas ir architektas M. Mačionis). Jo vardu pavadinta Lietuvos karo akademija, o miestuose ir miesteliuose – gatvės ir kt. ■

STASYS IGNATAVIČIUS,
GINTAUTAS TAMULAITIS

*Lietuvos šaulių sąjungos Vytauto Didžiojo
šaulių 2-osios rinktinės šauliai*

Panaudota literatūra:

1. Vidmantas Jankauskas. *Nepriklausomos Lietuvos generolai. Vilniaus dailės akademijos leidykla. 1998 m.*
2. *Lietuvos karininkai.*

ŠAULIŲ „TRIMITA“ REMIA SPAUDOS, RADIJO, TELEVIZIJOS RĖMIMO FONDAS

Spaudos, radijo, televizijos rėmimo fondas (SRTVRF) skyrė Šaulių sąjungos žurnalo „Trimitas“ leidybai dalinį finansavimą 2014 m.

Žurnale planuojama spausdinti straipsnius:

I ketvirtis:

Prisiminti, gerbti, didžiuotis... (Lolita Sipavičienė)
Stereotipų įveikos link: „globalus europietis“ vs „lokalus šaulys“ (Valdas Kilpys)

II ketvirtis:

Gimusi su nepriklausomybe: Šaulių sąjungai 95-eri (Lolita Sipavičienė)
Šaulys – tautos karys: ne vien kariauti (Lolita Sipavičienė)
Ar dar įmanoma „sušaulinta Lietuva“? (Valdas Kilpys)

III ketvirtis:

Šauliška pareiga: ne prievolė, o nuostata (Lolita Sipavičienė)
Ar šaulys – (ne)atvira asmenybė? (Valdas Kilpys)
Internetinė diskusija: Profaniški pasvarstymai apie valstybę šauliškos simbolikos ir ritualų tema (Valdas Kilpys)

IV ketvirtis:

Vertybių devalvacija ir šauliškumas (Lolita Sipavičienė)
Dabarties socialinė inžinerija: kur dėsime „tuos šaulius“? (Valdas Kilpys)
Internetinė diskusija: Laiškai ateities šauliams (Valdas Kilpys)
Abejingumo daigus ravint (Lolita Sipavičienė)

PRANAS EIMUTIS ŽUVO GINDAMAS JAV MISIJĄ

Šiomet sukanka 95 metai, kai 1919 m. kovo 18 d., saugodamas Amerikos maitinimo komisiją, žuvo Kauno komendantūros mokomosios komandos kareivis Pranas Eimutis.

Pranas Eimutis gimė 1897 m. Rajunciškių kaime, Ariogalos valsčiuje, Kėdainių apskrityje, mažažemių valstiečių šeimoje. Prasidėjęs Pirmajam pasauliniam karui ir vokiečių kariuomenei artėjant prie Lietuvos, drauge su daugeliu lietuvių pabėgėlių Rusijos gilumoje atsidūrė ir Pranas Eimutis. Buvo mobilizuotas į rusų kariuomenę. 1917 m. Maskvoje baigė karo vairuotojų mokyklą ir buvo pasiūstas į frontą.

Rusijoje įvykus bolševikinei revoliucijai, ir bolševikams užgrobęs valdžią, kariuomenėje kilo suirutė, kareiviai palikdavo dalinius ir jungėsi prie bolševikų būrių. 1918 m. vasario 16 d. Lietuvos Tarybai paskelbus Nepriklausomybės aktą, daugelis lietuvių ėmė grįžti į Tėvynę. Į griuvėsiais nuklotą, nualintą ir apiplėštą Lietuvą sugrįžo ir Pranas Eimutis. Esant Tėvynei pavojuje ir iš visų pusių smaigiant priešams, nebenurimo Pranas namuose ir 1919 m. sausio 11 d. savanoriu įstojo į Lietuvos kariuomenę. Čia jis buvo paskirtas į Kauno komendantūros mokomąją komandą.

Tačiau neilgos buvo jo garbingos dienos mūsų kariuomenės gretose. Lietuvai kuriant savo nepriklausomą valstybę, pradėjo lankytis Tautų santarvės misijos. Pirmiausia į Lietuvą atvyko Amerikos maitinimo komisija, kuri apsistojo „Metropolio“ viešbutyje, Kaune. Jiems saugoti buvo paskirta Kauno komendantūros mokomosios komandos kareivių garbės sargyba.

1919 m. kovo 18-osios rytą saugoti viešbučio į sargybą su dar vienu mokomosios komandos kareiviu stėjo Pranas Eimutis. Apie 15 val. į viešbutį mėgino įsibrauti feldfelbelio vadovaujamas vokiečių patrulis. Lietuvių kariai pastoję kelią, įvyko susistumdymas. Tuomet vokiečių feldfelbelis išsitraukė pistoletą ir šovė į Praną Eimutį, kuris iš karto buvo nužudytas. Kitą lietuvių vokiečiai nuginklavo ir norėjo nuvesti į *Kriminal Abteilung*.

Žinia, kad vokiečiai užpuolė „Metropolio“ viešbutyje įsikūrusią amerikiečių misiją ir nukovė vieną sargybinį, greitai pasiekė komendantūrą. Tuomet keli komendantūros karininkai nubėgo į kareivines (bebėgdami link kareivinių, išlaisvino sargybinį, kurį I. Kanto gatvė vokiečių sargybinis vedė į *Kriminal Abteilung*). Kareivinėse surinkę apie 40 mokomosios komandos kareivių ir kulkosvaidžių komandos būrį su dviem lengvaisiais kulkosvaidžiais nuskubėjo link „Metropolio“. Šalia Vasario 16-osios gatvės lietuviai pamatė, kad prie „Metropolio“ prisirinkę keli šimtai vokiečių kareivių. Tada lietuviai išsiskleidė skersai Laisvės al. ir grandine pribėgę prie „Metropolio“ stengėsi apsupti visus vokiečius, kad nepasislėptų žudikai. Tuo pačiu prie viešbučio atskubėjo ir kitos komendantūros dalys. Taigi gatvės prie „Metropolio“ buvo užimtos mūsų kariuomenės. Lietuvos kariai buvo nusiteikę pasipriešinus vokiečiams kulkosvaidžių ir šautuvų ugnimi juos „nušluoti“ nuo kelio.

Prie „Metropolio“ lietuvių karininkams nurodė Prano Eimučio žudytojus: vieną feldfelbelį ir eilinį kareivį, kuriuos vokiečių Soldatenreto nariai rengėsi kažkur išgabenti. Lietuviai pareikalavo juos išduoti, tačiau kai kurie Soldatenreto nariai tam priešinosi, bet mokomosios komandos kareiviai būdami labai įniršę dėl savo draugo žūties „pavaišino“ vokiečius šautuvų buožėmis, o žudikus apsupę nuvedė į komendantūrą. Pasigirdo susirinkusių prie „Metropolio“ vokiečių kareivių šauksmai: „Kameraden zum Kampf! Machinengewehr heraus“ (vok. „Draugai į kovą. Kulkosvaidžius lauk“). Bet vokiečių kareiviai mūsų komendantūros dalių buvo išsklaidyti, o prie „Metropolio“ buvo pastatyta sargyba.

Po šio įvykio nedaug truko, kad būtų įvykęs vokiečių ir lietuvių kareivių susišaudymas, bet įsikišus mūsų karo vadovybei ir vokiečių generalinės komandos pastangomis, išvengta didesnio kraujo praliejimo.

Pranas Eimutis buvo iškilmingai palaidotas Kaune, buvusiose Karių ka-

pinėse (Vytauto pr.), o šias kapines 1959 m. likvidavus perlaidotas Kauno Eigulių kapinėse.

Už drąsą ir pasiaukojimą kareivis Pranas Eimutis po mirties buvo apdovanotas Vyčio Kryžiaus ordinu.

Gaudžiant Atgimimo varpui ir atkūrus Lietuvos valstybingumą, prisimintas ir jauno Lietuvos kario Prano Eimučio žygdarbis. Vytauto Didžiojo karo muziejaus vadovų pastangomis 1990 m. kovo 18 d. pažymint Prano Eimučio 71-ąsias žūties metines, ant „Metropolio“ pastato sienos buvo atidengta paminklinė lenta. Atidengus lentą, apie Praną Eimutį ir jo žūties aplinkybes papasakojo atminimo lentos atidengimo iniciatorius, Vytauto Didžiojo karo muziejaus skyriaus vedėjas Arvydas Pociūnas. Lentą atidengė tuometinis Lietuvos persitvarkymo sąjūdžio Kauno skyriaus saugos būrių (žaliaraiščių) koordinatorius Virginijus Vilkelis (vėliau tapo pirmuoju Kauno miesto kariniu komendantu, dabar tarnauja Krašto apsaugos ministerijos AOTD) ir tuometinis Lietuvos šaulių sąjungos atsakingasis sekretorius Stasys Ignatavičius. ■

STASYS IGNATAVIČIUS,
GINTAUTAS TAMULAITIS

Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės
šauliai

Panaudota literatūra:

1. *Lietuviškoji enciklopedija/Bostonas/1963 m.*
2. *Žurnalas/Kardas/1991 m./Nr.3.*
3. Dobkevičius, Kazimieras. *Įamžintas Lietuvos kario žygdarbis. – Iliustr. // XXI amžius. – 2009, kovo 25, p. 1, 8.*
4. Skučaitė, Virginija. *Pirmoji Lietuvos armijos auka. – Iliustr. // Kauno diena. – 2009, kovo 27, p. 24.*

KONKURSAS

Skelbiame konkursą „Šaulys, į kurį noriu lygiuotis“ ir kviečiame rašyti apie savo rinktinės, kuopos, būrio ar mokyklos būrelio narius, kurie, Jūsų nuomone, yra pavyzdžio verti šauliai. Juk turime kuo pasidžiaugti bei didžiuotis!

Visi konkurso dalyviai bus apdovanoti, taip pat pagerbti aprašomi žmonės.

Rašinius bei nuotraukas prašome siųsti iki **gegužės 31 d. el. pašto adresu redakcija@sauliusajunga.lt**

Romo Eidukevičiaus nuotr.

Vida Augustaitienė – Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos šaulė – šaulišką tarnybą pradėjo 2006-aisiais. 2010 m. paskirta šaulių būrio vado pavaduotoja (būrininke). 2011 m. už pavyzdinę šaulišką veiklą, iniciatyvą bei asmeninį indėlį stiprinant Suvalkijos šaulių rinktinę jai suteiktas Lietuvos šaulių sąjungos Rinktinės garbės šaulio vardas, apdovanota rinktinės, kuopos vado, apskrities ir rajono policijos komisariatų padėkos raštais, Lietuvos sąjūdžio Kauno skyriaus III laipsnio atminimo ženkle „Su Sąjūdžiu už Lietuvą!“

Būrininkė V. Augustaitienė – aktyvi visuomenės narė, pasižyminti or-

AKTYVI ŠAULIŲ BŪRININKĖ

ganizuotumu, iniciatyvumu, naujomis idėjomis, visada nuoširdi ir draugiška, suprantanti ir padedanti šauliams bei jaunesiems šauliams. Prireikus ji pateikia pastabas ir pamoko, visuomet laikosi duotos šaulio priesaikos, vykdo vadovybės įsakymus, aktyviai dalyvauja Sąjungos veikloje pagal pomėgius ir galimybes. Moteris gerai žino savo pareigas, yra deramai susipažinusi su Lietuvos Respublikos šaulių sąjungos įstatymu ir statutu, tad žodžiu ir darbu padeda kitiems šauliams, sulauko juos nuo blogio. V. Augustaitienė myli ir gerbia savo kalbą, tautos papročius ir tradicijas, aktyviai dalyvauja įvairiuose renginiuose, turistiniuose sąskrydžiuose, mokomosiose pratybose, gatvės muzikos dienose, gamtos švarinimo bei policijos organizuojamose akcijose, mokslo metų pradžioje prie mokymo ugdymo įstaigų esančių pėsčiųjų perėjų organizuoja budėjimus ir pati budi.

V. Augustaitienė yra aktyvi šaulių kaimo kapelos narė, dainuoja Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos mišriame vokaliniam ansamblyje „Šaulys“, kuriam vadovauja šaulių būrio vadas Algimantas Šeronas, ir kasmet dalyvauja vokalių ansamblių apžiūrose bei šventėje „Gieda paukščiai ir žmonės kartu“. Kartu su šaulių ansambliu dainininkai dalyvauja partizanų pagerbimo šventėse, kariuomenės dienos minėjime, tremtinių susitikimuose, įvairiose šventėse ir renginiuose ne tik Vilkaviškio rajono ribose, bet ir kituose Lietuvos rajonuose.

Visada nuoširdi, draugiška, pareiginga, linksma šaulių būrininkė Vida savo gyvenimu ir veikla rodo pavyzdį vyresniems ir jaunesiems šauliams. Linkime stiprios sveikatos ir žvalios nuotaikos! ■

JUOZAS BAČINSKAS

Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos vado pavaduotojas

APIE MUS RAŠO

www.utena.policija.lt straipsnyje „Tradicinė Utenos rajono policijos pareigūnų, šaulių ir seniūnų šventė – bendradarbiavimo stiprinimas“ rašoma apie vasario 28 d. Utenos apskrities vyriausiojo policijos komisariato Viešosios tvarkos skyriaus Prevencijos poskyrio pareigūnų surengtą žiemos šventę, į kurią pakviesti policijos pagalbininkai, tarp kurių – ir Plk. Prano Saldžiaus šaulių 9-osios rinktinės šauliai. Taip siekiama stiprinti draugišką bendravimą ir bendradarbiavimą, kolektyviškumo jausmą.

http://www.temainfo.lt straipsnyje „Algis Veikšys: varžybomis pagerbėme Kovo 11-ąją“ rašoma apie Alfonso Smetonos 5-osios rinktinės Rokiškio jaunųjų šaulių 9-osios kuopos vado Algio Veikšio iniciatyva Obeliuose surengtą rajono jaunųjų šaulių sąskrydį, kuriame vyko įvairios sporto rungtys. „Nedaug rajone yra žmonių, kurie tiek daug savo laisvo laiko atiduoda vaikams“, – sakė buvęs Rokiškio rajono policijos komisariato viršininkas Stasys Meliūnas, dalyvavęs jaunųjų šaulių, policijos pareigūnų ir Savanorių karių tinklinio varžybose.

http://www.temainfo.lt straipsnyje „Vienas taikliausių rajono moksleivių svajoja tapti medžiotoju“ pristatomas Rokiškio kuopos šaulys instruktorius Jonas Mateikis.

www.gimtasirokiskis.lt pristato Rokiškio jaunųjų šaulių krikštynas.

www.vpgt.lt straipsnyje „Jaunieji ugniagesiai vikrumą ir gebėjimus demonstravo varžybose“ rašoma apie kovo 19 d. Vilniaus rajono Kalvelių „Aušros“ gimnazijoje vykusias jaunųjų ugniagesių varžybas, kuriose rungsi Utenos jaunieji šauliai.

„**Verslo žinios**“ straipsnyje „Ukrainos krizės fone lie-tuviai verslininkai jungiasi prie šaulių“ rašoma: „Išmokti karybos pagrindų, pasidalyti žiniomis bei paremti organizaciją finansiškai vien šį mėnesį nusprendė kelios dešimtys verslininkų. Penktadienį Vilniaus Gedimino pilies bokšte prisiekus kelioms dešimtims kandidatų, Šaulių sąjungos gretos sostinėje išaugs iki 200. Mindaugas Balčiauskas, kuopos vadas, pripažįsta, kad iki šiol tokio susidomėjimo sąjunga nėra buvę“.

UŽJAUČIAME

Mirtis – tai slenkstis, bet ne pabaiga. Bran-giausi žmonės eina ir palieka. Tačiau nuo jų nusidriekia šviesa ir atminty gyva išlieka.

Mirus šauliui **VALENTINUI ADAŠKEVIČIUI**, nuoširdžiai užjaučiame šeimą ir artimuosius.

LŠS vadovybė, Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės Kėdainių P. Lukšio 5-osios kuopos šauliai

Mirus mylimam tėveliui, nuoširdžią užuojautą reiškiamo Simonai Juodikytei ir Laurai Krivickienei.

LŠS vadovybė, Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas, Šiaulių 3-osios šaulių kuopos vadas ir šauliai

Mirus Mamai, nuoširdžiai užjaučiame Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Pandėlio 13-osios kuopos vadę Rimą Žėkiene.

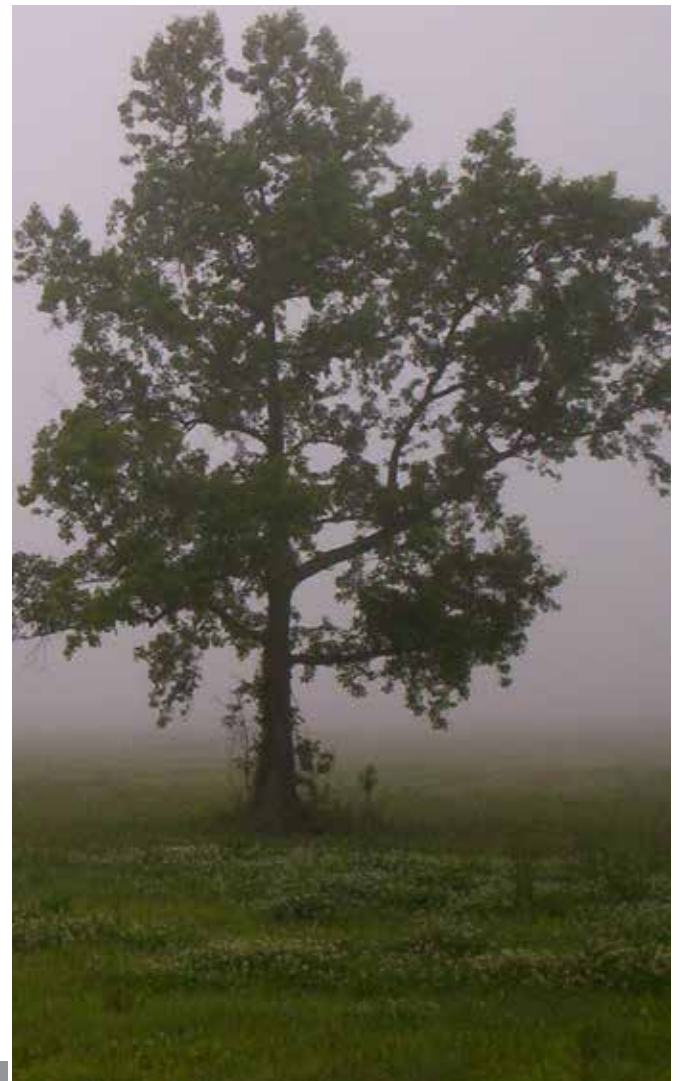
LŠS vadovybė, Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Rokiškio 9-osios jaunųjų šaulių kuopos vadas ir jaunieji šauliai

Mirus seseriai, nuoširdžiai užjaučiame šaulį Joną Matulį.

LŠS vadovybė ir Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės Kėdainių P. Lukšio 5-osios kuopos šauliai

Skaudžią netekties ir liūdesio valandą nuoširdžiai užjaučiame Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos šaulį Gintautą Mieliauską dėl mylimos mamos mirties.

LŠS vadovybė, Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos vadovybė ir šauliai

Skyriaus vadą **ANTANĄ PAPLAUSKĄ** su žmona **DANUTE** 50 metų vedybinio jubiliejaus proga. Linkime Jums stiprios sveikatos ir ilgiausių metų! LŠS vadovybė, Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Vilkaviškio P. Karužos šaulių 6-osios kuopos vadas ir šauliai

Šaulius **ANTANĄ LUŠĮ** 80-ojo jubiliejaus ir **ALGIMANTĄ ČERNIŲ** 75-ojo gimtadienio proga. Linkime geros sveikatos, džiugių akimirku, ištvermės ir atsidavimo šauliškoje veikloje. LŠS vadovybė ir Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės Kėdainių P. Lukšio 5-osios kuopos šauliai

Šaulę, ansamblio „Jovaras“ narę **ALDONĄ BLAŠKEVIČIENĘ** 75-ojo gimtadienio proga. Linkime geros sveikatos, nenuilstamos energijos, ištvermės, džiaugtis gyvenimu ir teikti džiugesio kitiems. LŠS vadovybė, Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Pilviškių 4-osios kuopos vadas ir šauliai

Baisogalos kuopos vado pavaduotoją **GEDIMINĄ KUCKAILĮ** 75-ojo ir šaulį **ALGIMANTĄ ZAPASNYKĄ** 60-ojo jubiliejaus proga. Linkime stiprios sveikatos, neišsenkamos energijos, ilgų ir prasmingų gyvenimo metų. LŠS vadovybė, Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas, Baisogalos kuopos vadas ir šauliai Anykščių Dariaus ir Girėno 1-osios kuopos šauliai

Garbingo 70-ojo jubiliejaus proga sveikiname Baisogalos kuopos vadą **RIMANTĄ NARBUTĮ**. Linkime puikios sveikatos, neišsenkamos energijos ir sėkmės šauliškoje veikloje ir asmeniniame gyvenime. LŠS vadovybė, Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas, Baisogalos 8-osios kuopos šauliai

Šaulį **ANTANĄ RAGELĮ** 70-ojo jubiliejaus proga. Linkime stiprybės ir energijos gyvenant ir dirbant su Lietuva širdy. LŠS vadovybė, Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės 2-osios kuopos šauliai

Radviliškio kuopos šaulius **VYTAUTĄ SLUCKŲ** 65 - tojo jubiliejaus proga ir **ROMUALDĄ LIUGĄ** 60-ojo jubiliejaus proga. Linkime sveikatos ir energijos tarnaujant Šaulių sąjungai ir Tėvynei. LŠS vadovybė, Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas, Radviliškio kuopos vadas ir šauliai

Šaulį **ALGIMANTĄ KAZRAGĮ** 60-ojo gimtadienio proga. Linkime stiprios sveikatos, ilgų bei prasmingų gyvenimo metų, neišsenkamos energijos pasirinktame šauliškame kelyje tarnaujant Lietuvos šaulių sąjungai ir Tėvynei. LŠS vadovybė, Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės Raseinių 7-osios kuopos vadas ir šauliai

50-ojo jubiliejaus proga Radviliškio kuopos šaulį **ALGI ŽMIEJAUSKĄ**. Linkime sveikatos, energijos šauliškoje veikloje. LŠS vadovybė, Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas, Radviliškio kuopos vadas ir šauliai

SVEIKINAME

Tytuvėnų 5-osios kuopos vadą **ROBERTĄ MOSĖJŲ** 50-ojo jubiliejaus proga. Linkime puikios sveikatos, puikių idėjų šauliškoje veikloje ir sėkmės asmeniniame gyvenime. Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas, Tytuvėnų kuopos šauliai

Jaunatviško 40-ojo jubiliejinio gimtadienio proga LŠS Centro valdybos narį, Vilniaus šaulių kuopos būrio vadą **AUDRIŲ SKAISTĮ**. Linkime stiprios sveikatos, neišsenkamos kovinės energijos ir neblėstančios patriotinės dvasios. LŠS vadovybė, Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės vadas, Karaliaus Mindaugo šaulių 10-osios rinktinės Vilniaus šaulių kuopos vadas ir šauliai

Šaulį **NORMANTĄ MEŠKELEVIČIŲ** 40-ojo gimtadienio proga. Linkime stiprios sveikatos, neišsenkamos energijos pasirinktame šauliškame kelyje, ištvermės ir dvasios stiprybės tarnaujant Lietuvos šaulių sąjungai ir Tėvynei. LŠS vadovybė, Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės vadas, Marijampolės šaulių 3-iosios kuopos vadas ir šauliai

Šaukėnų būrio vadą **TOMĄ ŽILIŲ** 35-ojo jubiliejaus proga. Neišblėstančio entuziazmo, prasmingų ir gražių darbų. LŠS vadovybė, Gen. P. Plechavičiaus šaulių 6-osios rinktinės vadas ir šauliai

Šaulį **NORBERTĄ ČERNIAUSKĄ** 30-ojo jubiliejaus proga. Linkime daug sveikatos, ilgų bei prasmingų gyvenimo metų, stiprybės ir nenuilstamos energijos šauliškoje veikloje. LŠS vadovybė, Plk. Prano Saladžiaus šaulių 9-osios rinktinės

LŠS CV NUTARIMAI, VADO ĮSAKYMAI, APDOVANOJIMAI

2014 M. VASARIO 24 D. – BALANDŽIO 18 D.

Sąjungos vado įsakymais II laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“ apdovanoti: už aktyvią šaulišką veiklą, sąžiningą, uolų bei iniciatyvų pareigų vykdymą, turimų žinių bei įgūdžių panaudojimą bendriems tikslams, sąžiningai ir profesionaliai atliktas užduotis LDK Kęstučio šaulių 7-osios rinktinės Jurbarko P. Paulaičio šaulių 1-osios kuopos šaulys Algirdas Genys, Žemaitijos šaulių 8-osios rinktinės Telšių šaulių 5-osios kuopos šaulys Vaclovas Ringys.

Sąjungos vado įsakymais III laipsnio Šaulių sąjungos pasižymėjimo ženklu „Už nuopelnus Šaulių sąjungai“ apdovanoti: už šauliškų tradicijų puoselėjimą tarp jaunųjų šaulių, uolų ir aktyvų dalyvavimą Marijampolės šaulių 3-iosios kuopos šaulių veikloje Suvalkijos šaulių 4-osios rinktinės Marijampolės šaulių 3-oios kuopos šaulė Dalė Krikščiūnienė; už didelį asmeninį indėlį, organizacinius sugebėjimus, iniciatyvumą ir pasiaukojimą, organizuojant ir pravedant užsiėmimus rinktinės jauniešiams šauliams KASP Vyčio apygardos 5-osios rinktinės 502-osios kuopos vadas kpt. Sigitas Zapusta; už didelį asmeninį indėlį, organizacinius sugebėjimus, iniciatyvumą ir pasiaukojimą Vytauto Didžiojo šaulių 2-osios rinktinės Kauno „Tvirtovės“ 3-iosios kuopos 2-ojo būrio šaulys Antanas Staškevičius, Vyčio kryžiaus ordino vėliavos būrio 1-ojo skyriaus vadas Alvydas Domininkas Semaška; už aktyvų, puikų ir ilgametį bendradarbiavimą, pagalbą pravedant jaunųjų šaulių stovyklas Šiaulių apskrities priešgaisrinės gelbėjimo valdybos Valstybinės priešgaisrinės priežiūros skyriaus viršininkas Kęstutis Glzauskas, Šiaulių apskrities priešgaisrinės gelbėjimo valdybos 1-osios komandos viršininkas Dainius Užgalis; už aktyvų, puikų ir ilgametį bendradarbiavimą, pagalbą pravedant jaunųjų šaulių stovyklas, ugniagesių ir šaulių bendros istorijos kūrimą ir puoselėjimą Utenos apskrities priešgaisrinės gelbėjimo valdybos viršininkas Olegas Kovalevskis.

Sąjungos vado įsakymais padėkos įteiktos: už asmeninį indėlį, profesionalumą, parodytą iniciatyvą organizuojant ir pravedant užsiėmimus rinktinės jauniešiams šauliams KASP Vyčio apygardos 5-osios rinktinės 502-osios kuopos 3-iojo būrio 2-ojo skyriaus vyr. šauliams eil. Mindaugui Steckui, eil. Edgarui Gibavičiui, 3-iojo skyriaus vyr. šauliui eil. Linui Staškūnui, 1-ojo skyriaus vyr. šauliui vyr. eil. Mantui Ambraškai; 1-ojo būrio 2-ojo skyriaus granatsvaidininko padėjėjui eil. Vygintui Gabriui; už asmeninį indėlį, profesionalumą, parodytą iniciatyvą, pavyzdinę ir sąžiningą tarnybą, atsakingą pareigų vykdymą Alfonso

Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Biržų 1-osios kuopos vadei Rasutei Baltienei; už aktyvią šaulišką veiklą, uolų bei iniciatyvų pareigų vykdymą bei asmeninį indėlį pravedant Volungės pagrindinės mokyklos jaunųjų šaulių būrelyje mokymus ir žygius Karininko Antano Juozapavičiaus šaulių 1-osios rinktinės Alytaus miesto šaulių 7-osios kuopos vadui Kęstučiui Žilevičiui; už šauliškų idėjų sklaidą ir 75-ojo gimtadienio proga krikščioniškos minties, kultūros ir visuomenės laikraščio „XXI amžius“ korespondentui Kazimierui Dobkevičiui.

Sąjungos vado įsakymais Aleksandras Šukys atleistas iš Vakarų (jūros) šaulių 3-iosios rinktinės Gargždų 9-osios kuopos vado pareigų nuo 2014-02-24; Rasutė Baltienė – iš Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Biržų 1-osios kuopos vado pareigų nuo 2014-03-04; Žilvinas Kripaitis – iš Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Panevėžio 6-osios kuopos vado pareigų nuo 2014-03-25; Virginijus Čeižė – iš Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Rokiškio 4-osios kuopos vado pareigų nuo 2014-04-04; Arminas Bielskis – iš Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės jaunųjų šaulių vado pareigų nuo 2014-04-15.

Sąjungos vado įsakymais Vidutis Šeškas skiriamas eiti Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Biržų 1-osios kuopos vado pareigas nuo 2014-03-05; Evaldas Jokubonis – Vakarų (jūros) šaulių 3-iosios rinktinės Gargždų 9-osios kuopos vado pareigas nuo 2014-03-13; Linas Barzda – Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Panevėžio 6-osios kuopos vado pareigas nuo 2014-03-26; Petras Kažemėkas – Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės Rokiškio 4-osios kuopos vado pareigas nuo 2014-04-05; Kornelijus Glemža – Alfonso Smetonos šaulių 5-osios rinktinės jaunųjų šaulių vado pareigas nuo 2014-04-16. ■

DĖKOJAME

Už auką „Trimitui“ Kanados šauliams:
p. **STASEI JANKAUSKIENEI** – 100 CAD,
p. **VLADUI RŪKŠČIUI** – 60 CAD,
p. **VYTAUTUI PEČIULIUI** – 50 CAD,
p. **ALFONSUI STUNGURIUI** – 50 CAD,
p. **KAZIMIERUI PAZNĖKUI** – 50 CAD.

Europarlamento narei dr. **LAIMAI ANDRIKIENEI** už prizus, skirtus „Trimito“ konkurso „Šaulys, į kurį noriu lygiuotis“ dalyviams.